

Rainbow

colors

ISSUE 5, 2018

ONLINE MAGAZINE

အညှီအဟောက်နဲ့
အိပ်စက်ခြင်း

ညီဆောင်စိုး

အပြာကားတွေကပေးတဲ့
ပြဿနာ (၇) ချက်

ဒေါက်တာဖြိုးသီဟ

မပြီးဆုံးချင်တဲ့
ကဗျာ

မှော်ရှင်သစ်

ကျောင်းပုံပြင်

ဝိုင်

တွဲမြဲမည့်
လက်ကလေး

JINN JARR

လှအိုးကွဲ

အညှီ

ကျန်းမာရေး ယိုယွင်းစေသော
အလေ့အကျင့်ဆိုး (၈)ခု

Alex Aung

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်က
အနာဂတ်မျိုးဆက်သစ်များရဲ့
ပုံကိုင်ရင်

ကြယ်စင်လင်း

LGBT လူငယ်အချင်းချင်းကြား သတင်းအချက်အလက်တွေကို ဖလှယ်နိုင်မယ့် စကားဝိုင်းကို တစ်လတစ်ကြိမ် ပြုလုပ်သွားမယ်

LGBT လူငယ်တွေကြားမှာ စည်းလုံးညီညွတ်ဖို့နဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေကို ဖလှယ်နိုင်မယ့် LGBT စကားဝိုင်းတွေကို တစ်လတစ်ကြိမ် ပုံမှန်ပြုလုပ်သွားဖို့ ရှိတယ်လို့ LGBT Empowerment in Myanmar အဖွဲ့က ပြောပါတယ်။

‘အဓိကကတော့ LGBT လူငယ်တွေအတွက် ဒီပွဲလေးက နေပြီး ဗဟုသုတ ရရှိစေချင်တယ်။ တစ်လတစ်ကြိမ် လုပ်သွားမယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လစဉ်တွေ့ဆုံခြင်းအားဖြင့် LGBT အချင်းချင်းကြားမှာ စည်းလုံးမှုတွေရမယ်။ တစ်လနဲ့တစ်လ အကြောင်းအရာက မတူဘူးပေါ့။ တခြားသက်ဆိုင်ရာ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်သွားဖို့ရှိတယ်’ လို့ LGBT Empowerment Group မှ အဖွဲ့ဝင် ကိုရဲလင်းထက်က ပြောပါတယ်။

အဆိုပါ အဖွဲ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး LGBT လူငယ်စကားဝိုင်းကို ဇွန်လ (၃)ရက်က သမိုင်းလမ်းဆုံမှာရှိတဲ့ Medecins du Monde Myanmar Mission (MdM) ရုံးမှာ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး Safe Sex

(လုံခြုံတဲ့ လိင်မှုဆက်ဆံမှု) ခေါင်းစဉ်နဲ့ အသိပညာပေး ဆွေးနွေးသွားခဲ့ကြပါတယ်။

‘ဒီစကားဝိုင်းလေးကို Facebook က ကြေညာတော့ ဘယ်ပွဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကလည်း LGBT ဆိုတော့ ပါဝင်အားဖြည့်ရမယ်ဆိုပြီး သွားတာပေါ့။ ဟိုရောက်တော့ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အသိပညာတွေ အများကြီးရတယ်။ ဥပမာ-ကာလသားရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တာတို့၊ Sex နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းရမှာတို့။ ပွဲမှာ Game တွေ ဆော့ကြတယ်။ အကုန်လုံး ချေမိုးနေတာ မရှိဘူး။ နောက်လတွေ လုပ်တိုင်းတက်ဖြစ်မယ်’ လို့ အဆိုပါ LGBT စကားဝိုင်းသို့ တက်ရောက်ခဲ့သူ ထောက်ကြံ့မြို့နယ်မှ ကိုဝေယံက ပြောပါတယ်။

LGBT Empowerment in Myanmar အဖွဲ့ကို လူငယ်အဖွဲ့ဝင်(၅)ဦးနဲ့ မတ်လမှာ ဖွဲ့စည်းထားကာ အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေနဲ့ အဆိုပါစကားဝိုင်းကို ပြုလုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး LGBT လူငယ်(၃၅)ဦး တက်ရောက်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ Miss Grand Transgender International Yangon ပွဲဟာ LGBT တွေကြားမှာ စည်းလုံးမှုနဲ့ ချစ်ခင်မှုတွေ တိုးပွားလာစေဖို့ အဓိကရည်ရွယ်တာဖြစ်တယ်လို့ ပွဲစီစဉ်သူက ပြောကြား

ရန်ကုန်မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ Miss Grand Transgender International Yangon 2018 ပွဲကြီးဟာ LGBT တွေကြားမှာ စည်းလုံးညီညွတ်မှုနဲ့ ချစ်ခင်မှုတွေ တိုးပွားလာစေဖို့အတွက် အဓိကဦးတည်ရည်ရွယ်ပြီး ကျင်းပခဲ့တာဖြစ်တယ်လို့ ပွဲစီစဉ်သူ ကိုပိုင်သူထွန်းက ပြောပါတယ်။

ဒီပြိုင်ပွဲကို မေလ (၂၅) ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ Excel Tower မှာ ပြိုင်ပွဲဝင် (၂၈) ဦး ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြပြီး ၎င်းတို့အနက် ဆန်ကာတင် အလှမယ် (၆) ဦးကို ရွေးချယ်ခဲ့ တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဒီပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ LGBT တွေ စည်းလုံးစေချင်လို့ပါ။ အခု ဆုရတဲ့သူတွေကို မကြာခင် နောက်ထပ် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကျင်းပဖို့ရှိတဲ့ Miss Grand Trans gender International 2019 အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး အထူးလေ့ ကျင့် သင်ကြားပေးသွားမှာပါ။ ဒီပွဲက မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပထမဦး ဆုံးပွဲ။ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့လည်း အိမ်ရှင်အဖြစ် ကျင်းပခွင့် ရတဲ့ပွဲ ဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံတကာက မြန်မာနိုင်ငံမှာ လာပြိုင်ကြ

ရမှာလေ' လို့ ပွဲစီစဉ်သူ ကိုပိုင်သူထွန်းက ဆိုပါတယ်။

Miss Grand Transgender International ကို ၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှာ ကျင်းပပြုလုပ်မှာဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အိမ်ရှင်အဖြစ် လက်ခံကျင်းပခွင့်ရခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပွဲမှာ နိုင်ငံ (၁၁) နိုင်ငံမှ အလှမယ် (၂) ဦးကျစီ လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြမှာ ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဒီပြိုင်ပွဲမှာ အလိုချင်ဆုံးဆုကို ရခဲ့လို့ အရမ်းပျော်ပါတယ်။ လာမယ့် (၉) လပိုင်းလောက်မှာ Miss Grand Transgender International Myanmar အတွက် ထပ်ပြိုင်ရအုံးမယ်။ အဲဒီ အတွက် ဒီထဲက ဘယ်သူတွေကို ရွေးမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး' လို့ ဒီပွဲမှာ ဆန်ကာတင် အလှမယ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံရသူတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ စစ်ပိုးအိမ်က ပြောပါတယ်။

Miss Grand Transgender International Yangon 2018 ပြိုင်ပွဲကို ဒိုင်အဖြစ် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ယဉ်လက်၊ မော်ဒယ် နန်းသီရိမောင်နဲ့ မိတ်ကပ်အနုပညာရှင် ညီညီမောင် (စမ်းချောင်း) တို့က ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

IDAHOT အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်အလိုက် ထူးချွန်ထင်ရှားသူ LGBT များကို မန္တလေးမြို့ LGBT အဖွဲ့အစည်းများက စုပေါင်းပြီး ဆုများပေးအပ်ချီးမြှင့်

မြန်မာနိုင်ငံ LGBT အခွင့်အရေးလှုပ်ရှားမှု (၁၀) နှစ်တာ ကာလအတွင်း LGBT အရေး စွမ်းစွမ်းတမ်း လှုပ်ရှားသူများအား ဂုဏ်ပြုဆု ချီးမြှင့်မှုကို မေလ (၁၇) ရက်က မန္တလေးမြို့ Hotel Marvel မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ IDAHOT အခမ်းအနားမှာ ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆုပေးအပ်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ‘အခုက (၁၀) နှစ်ထဲကိုလည်း ရောက်လာပါပြီ။ အရင်ရှေ့ကတည်းက လုပ်နေသူတွေကော၊ အခုလက်ရှိ လုပ်နေတဲ့သူတွေအတွက်လည်း စွမ်းဆောင်ရည်တွေ ပိုတက်အောင် အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘောပါ။ သူတို့အချင်းချင်းကြားမှာ ပိုတန်ဖိုးရှိအောင်ပါ။ ပေးတဲ့ဆု (၅) ဆုတွေထဲမှာ LGBT တွေရဲ့ Talent ပါတယ်’ လို့ CAN Myanmar အဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဦးဆန်းဆာညီညီက ပြောပါတယ်။

IDAHOT အထိမ်းအမှတ်နေ့မှာ ပေးအပ်တဲ့ ဆုပေးပွဲ အခမ်းအနားမှာ ‘လိင်စိတ်ကွဲပြားသူ၏ မိခင်အထူးဂုဏ်ပြုဆု’၊ ‘လိင်စိတ်ကွဲပြားသူများ၏ ဆွေသဟာအထူးဂုဏ်ပြုဆု’၊ ‘လိင်စိတ်ကွဲပြားသူများအရေး စွမ်းဆောင်ရည်ချွန်ဆု’၊ ‘မြန်မာနိုင်ငံ လိင်စိတ်ကွဲပြားသူများအရေး စွမ်းဆောင်ရည်ချွန် တစ်သက်တာ ဆု’နဲ့ ‘မြန်မာနိုင်ငံ လိင်စိတ်ကွဲပြားသူများအရေး လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော အောက်မေ့သတိရ ဂုဏ်ပြုဆု’ ဆိုပြီး ဆုအမျိုးအစား (၅) မျိုး သတ်မှတ်ကာ ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။

အခုလို ဆုရွေးချယ်ချီးမြှင့်တာဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပြီး CAN Myanmar Try အဖွဲ့၊ Bright Pride -Myanmar Lesbian အဖွဲ့၊ MSN Network နဲ့ Myanmar Tomboy Group တို့မှ အဆိုပြုပေးကြကာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ပုံမှန်ပေးအပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားသွားမှာဖြစ်တယ်လို့ သိရ

ပါတယ်။

‘ထင်မှတ်မထားဘူး။ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ဆုလေးမို့ အတိုင်း မသိ ဝမ်းသာမိတယ်။ သူများတွေအမြင်မှာတော့ ဟားဗတ်လို တက္ကသိုလ်က ပေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံတော်က ပေး တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအမြင်မှာတော့ ကိုယ့်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်နေရာမှာ ကိုယ့်ကို အသိအမှတ်ပြုခံရတာ ပိုပြီးအလေး အနက်ထားစရာလို့ မြင်မိတယ်။ LGBT တွေအတွက် ဆိုတာ ထက် ကျွန်မကိုယ်တိုင် တကယ်ကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်ပေးချင်ခဲ့ တဲ့အတွက် LGBTတွေအရေးမှာ ပူးပေါင်းပါဝင် ဆောင်ရွက် လာတာ ၂၀၀၈ ကနေ ၂၀၁၈ အထိဆိုရင် (၁၀)နှစ်ရှိပါပြီ။ အခု ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က အခုလို အသိအမှတ်ပြုပေးကြတဲ့အတွက် ဝမ်းသာမိသလို ရှေ့ဆက်ပိုပြီး ဒီထက်မက လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေလည်း ဖြစ်မိပါတယ်’ လို့ အဆိုပါ ဆုပေးပွဲမှာ ‘ လိင်စိတ်ကွဲပြားသူများ၏ ဆွေသဟာ အထူးဂုဏ်ပြုဆု’ ချီးမြှင့် ခံခဲ့ရတဲ့ ဒေါ်မြတ်နိုးဖြူက ပြောပါတယ်။

ဒေါ်မြတ်နိုးဖြူဟာ ရန်ကုန်အခြေစိုက် LGBTအဖွဲ့အစည်း တစ်ဖွဲ့ဖြစ်တဲ့ Kings N Queens အဖွဲ့ရဲ့ ပူးတွဲတည်ထောင်သူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး MGLM ရဲ့ Mrs. Myanmar အိမ်ထောင်ရှင် အလှမယ်ဆုကို မကြာသေးခင်ကမှ ရရှိထားခဲ့သူတစ်ဦးလည်း

ဖြစ်ပါတယ်။

ဆုအနေနဲ့ ‘လိင်စိတ်ကွဲပြားသူ၏ မိခင်အထူးဂုဏ်ပြုဆု’ ကို ဒေါ်မြတ်နိုးဖြူက ရရှိခဲ့ပြီး ‘လိင်စိတ်ကွဲပြားသူများ၏ ဆွေသဟာ အထူးဂုဏ်ပြုဆု’ကို ဒေါ်မြတ်နိုးဖြူက ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ‘လိင်စိတ်ကွဲပြားသူများအရေး စွမ်းဆောင်ရည်ချွန်ဆု’နဲ့ ‘မြန်မာ နိုင်ငံလိင်စိတ်ကွဲပြားသူများအရေး စွမ်းဆောင်ရည်ချွန် တစ် သက်တာဆု’ ကိုတော့ ဦးချစ်ကိုကိုနဲ့ ဦးအောင်မျိုးမင်းတို့က အသီးသီး ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ထူးခြားချက်အနေနဲ့ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ LGBT အရေး လုပ်ဆောင်ခဲ့သူတစ်ဦးကိုလည်း ဆုချီးမြှင့်ပေးအပ်ခဲ့ တာကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကချင်အမျိုးသား နောနော်လခေါင်ဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ LGBT အရေးကို ပထမဦးဆုံး ရှေ့ပြေးလမ်းပြအနေနဲ့ အစပျိုးလှုပ်ရှားခဲ့ကြတဲ့ ပထမမျိုးဆက်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်လို့လည်း သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။

နောနော်လခေါင်ဟာ ယခုပေးအပ်တဲ့ ဆုချီးမြှင့်ပွဲအခမ်း အနားမှာ ‘မြန်မာနိုင်ငံ လိင်စိတ်ကွဲပြားသူများအရေး လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော အောက်မေ့သတိရ ဂုဏ်ပြုဆု’ ကို ရရှိ ခဲ့ပါတယ်။

LGBT တွေဟာလည်း လူထဲက လူပဲ ဖြစ်တဲ့အတွက် လူတွေရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးတောင်းဆိုတာကို အားပေးထောက်ခံရုံမက လက်တွဲပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ဖို့လည်း အဆင်သင့်ပါပဲလို့ တနင်္သာရီအစိုးရ လူမှုရေးနဲ့ စည်ပင်သာယာရေးဝန်ကြီးက ပြောကြား

LGBTတွေဟာလည်း လူတွေထဲက လူပဲ ဖြစ်တဲ့အတွက် လူတွေ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးတောင်းဆိုတာကို အားပေး ထောက်ခံရုံမက လက်တွဲ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ဖို့လည်း အဆင် သင့်ပါပဲလို့ တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီး အစိုးရအဖွဲ့ရဲ့ လူမှုရေးနဲ့ စည်ပင်သာယာရေးဝန်ကြီးဖြစ်သူ ဦးဟိုပင်က ပြောကြားလိုက် ပါတယ်။

မေလ (၁၇) ရက်က တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီး ထားဝယ် မြို့မှာ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လိင်တူချစ်သူများ အပေါ် ရွံရှာမုန်းတီးမှုများအား ဆန့်ကျင်တိုက်ဖျက်ရေးနေ့ (IDAHOT) အထိမ်းအမှတ် အခမ်းအနားမှာ လူမှုရေးနဲ့စည်ပင် သာယာရေးဝန်ကြီးဖြစ်သူ ဦးဟိုပင်က သူ့ရဲ့ မိန့်ခွန်းအတွင်း

အထက်ပါအတိုင်း ထည့်သွင်းပြောဆိုခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီး အစိုးရအနေနဲ့ လူတိုင်းအမျိုး သား၊ အမျိုးသမီး၊ LGBTတွေ မခွဲခြားပဲ လူ့အခွင့်အရေးတွေ ခံစားခွင့်ရရှိရေးကို လေးစားအသိအမှတ်ပြုပြီး ဖြည့်ဆည်း ဆောင်ရွက်နေတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အခွင့်အရေးတွေနဲ့အတူ တွဲလျက်ပါရှိရမယ့် တာဝန်ယူမှု စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း မေ့ထားလို့ မဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဦးဟိုပင်က ‘အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လိင် တူချစ်သူများအပေါ် ကြောက်ရွံ့မုန်းတီးမှုများအား ဆန့်ကျင် ရေးနေ့ဆိုလို့ ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်တယ်လို့ အထင်မမှားစေချင် ပါဘူး။ အစိုးရတစ်ရပ်အတွက် လူ့အခွင့်အရေးတာဝန်တွေဖြစ်တဲ့ လေးစားခြင်း(Respect)၊ ကာကွယ်ပေးခြင်း (Protect)၊ မြှင့်တင်

ပေးခြင်း (Promote) နှင့် ဖြည့်စည်းပေးခြင်း (Fulfill) တို့ကို ဖော်ဆောင်နေသည့် အားလျော်စွာ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား၊ LGBT မခွဲခြားဘဲ လူတိုင်းက လေးစားအသိအမှတ်ပြုဖို့လိုပါတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ အချက်လည်းဖြစ်သလို မေ့ထားလို့မရတဲ့ အချက်က အခွင့်အရေးနောက်မှာ ကပ်ပါနေရမယ့် တာဝန်ယူမှု၊ တာဝန်ခံမှုဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူထဲက လူတွေဖြစ်တဲ့အတွက် လူတွေ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးကို တောင်းဆိုတာဟာ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အားပေးထောက်ခံရုံမက လက်တွဲပူးပေါင်း လုပ်ဆောင်ဖို့လည်း အဆင်သင့်ပါ' လို့ သတိပေး ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။

ထို့အပြင် အမှန်းတရားတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး လူအချင်းချင်း ချစ်ခြင်းတရားတွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းသော လူ့ဘောင်လောကကြီးတစ်ခုကို အားလုံးရဲ့ အင်အားနဲ့ တည်ဆောက်ကြဖို့ကိုလည်း ဝန်ကြီးက တိုက်တွန်းပြောကြားခဲ့ပါသေးတယ်။

တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီး ထားဝယ်မြို့မှာ IDAHOT ပွဲ ကျင်းပလာတာ ယခုနှစ်ဟာ (၄) ကြိမ်မြောက်ရှိပြီဖြစ်ပြီး LGBT တွေရဲ့ အရေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစိုးရဌာနဆိုင်ရာတွေရဲ့ ပူးပေါင်းပါဝင်လက်ခံလာမှုတွေဟာလည်း တဖြည်းဖြည်း အားကောင်းလာနေပြီဖြစ်တယ်လို့ အဆိုပါ IDAHOT ပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေးဆောင်ရွက်ခဲ့သူ Colors Rainbow (ထားဝယ်ရုံးခွဲ) မှ ဒေါ်အေးမွန်က ပြောပါတယ်။

‘ဒီနှစ်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကတော့ တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီး လူမှုရေးနှင့် စည်ပင်သာယာရေးဝန်ကြီးက လာရောက်ပြီး မိန့်ခွန်းပြောပေးတာပါပဲ။ သတင်းဌာနတွေကလည်း မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံတွေ လာရိုက်ကြတယ်။ ဒါကလည်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပါ’ Colors Rainbow (ထားဝယ်ရုံးခွဲ) မှ ဒေါ်အေးမွန်က ပြောပါတယ်။

ထားဝယ် IDAHOT အခမ်းအနားမှာ မိမိဖြစ်တည်မှုကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမှုနဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေအကြောင်း ဆွေးနွေးတဲ့ LGBT စကားဝိုင်းတစ်ခုကိုလည်း ထည့်သွင်းခဲ့ပါတယ်။

‘နောက်တစ်ခုက LGBT စကားဝိုင်းလေးကိုလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် လုပ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ LGBT ထဲက ထူးချွန်သူ (၃) ဦးနဲ့ စကားဝိုင်းအစီအစဉ်လေးပေါ့။ ရည်ရွယ်ချက်က LGBT ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟလို့ ဖြစ်ခြင်း၊ မဖြစ်ခြင်းနဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေကို LGBT ရော ပရိတ်သတ်တွေကိုပါ သိရှိနားလည်လာစေဖို့ ထည့်သွင်းခဲ့တာပါ’ လို့ ဒေါ်အေးမွန်က ပြောပါတယ်။

ထို့အပြင် ‘သွေးစည်းညီညွတ်မှု မဟာမိတ်များ’ အမည်နဲ့ LGBT တစ်ဦးရဲ့ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရတဲ့ ဘဝရဲ့စိန်ခေါ်မှုတွေ၊ ခွဲခြားမှုတွေကြောင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ထိခိုက်မှုတွေကို ဖော်ညွှန်းတဲ့ ပြဇာတ်ကိုလည်း ဖျော်ဖြေခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ပခုက္ကူ၊ ရွှေဘို၊ ပုသိမ်နှင့် တောင်ကြီးမြို့နယ်တွေမှာလည်း IDAHOT အခမ်းအနားကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့

ရန်ကုန်၊ မန္တလေးမြို့တွေအပြင် ပခုက္ကူ၊ ရွှေဘို၊ ပုသိမ်နှင့် တောင်ကြီးမြို့တွေမှာလည်း ၂၀၁၈ ခုနှစ် ၊ မေ(၁၇) မှာ ကျရောက်ခဲ့တဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လိင်တူချစ်သူများ အပေါ် ရွံရှာမုန်းတီးမှုများအား ဆန့်ကျင်ရေးနေ့ (IDAHOT) အခမ်းအနားကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။

ပခုက္ကူမြို့မှာတော့ LGBT တွေသာမက LGBT တွေရဲ့ မိသားစုဝင်တွေကိုပါ ဖိတ်ကြားပြီး ဟောပြောပွဲတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။

‘ဒီနှစ်ပွဲက ရံပုံငွေမရှိဘဲ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ လုပ်ရတာဆိုတော့ လုပ်ချင်တာတွေရှိပေမယ့် မလုပ်လိုက်ရတာတွေရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီနှစ်မှ Lesbian နဲ့ Tom Boy တွေကို ဖိတ်ပြီး ပါဝင်စေခဲ့တယ်။ ပြည်ကြီးခင် (KPSC) ကလည်း ပညာပေး ဟောပြောပွဲတွေမှာ ကူညီအားဖြည့်ပေးပါတယ်။ မုန်းတီးမှုနဲ့ အကြမ်းဖက်မှုတွေအကြောင်းကို LGBT မိသားစုဝင်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါတယ်’ လို့ တမာမြေမှတူညီသော လက်များအဖွဲ့ (SHG) မှ ကြည်ကြည်က ပြောပါတယ်။

ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်းက IDAHOT ပွဲကိုတော့ ရွှေညောင်မြို့ရှိ မင်္ဂလာအောင်မြေ ရပ်ကွက်ရုံးရှေ့မှာ နံနက်(၁၀) နာရီမှ နေ့လယ် (၁) နာရီအထိ ကျင်းပခဲ့ပြီး IDAHOTအကြောင်း ရှင်းပြတာ၊ အမေးအဖြေနှင့် ကံစမ်းမဲအစီအစဉ်တွေ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။

‘အများပြည်သူနဲ့ဆိုင်တဲ့ နေရာမှာလုပ်ရတော့ ကြောက်မိတယ်။ အဖျက်အဆီးများ ဝင်လာမလားပေါ့။ ရွှေညောင် ဥက္ကဋ္ဌကအစ အစအရာရာ ကူညီပေးတယ်။ ရပ်မိရပ်ဖတွေကအစ ဖိတ်စာတောင် သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ပေးတာ။ မနှစ်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ အောင်မြင်တယ်’ လို့ ရှမ်းတောင် LGBT အဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ကိုမိုးက ပြောပါတယ်။

အဆိုပါ တောင်ကြီး IDAHOT ပွဲကို ရပ်စောက်တောင်ကြီး၊ ညောင်ရွှေ၊ ကလေး၊ အောင်ပန်း၊ အေးသာယာ၊ ဆီဆိုင်၊ နောင်မွန်၊ ဘန်ယု၊ အင်းလေး၊ ဟဲဟိုမြို့တို့မှ LGBTတွေနဲ့ ရပ်မိရပ်ဖ (၂၀၀) နီးပါး တက်ရောက်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ရွှေဘိုမြို့မှာလည်း လူစည်ကားရာနေရာတွေမှာ အကအလှ၊ တေးသရုပ်ဖော်တွေကို ကားတွေနဲ့ လှည့်လည်ဖျော်ဖြေသွားခဲ့ပါတယ်။

‘ကျွန်တော်တို့က တစ်မြို့လုံးကို ကားနဲ့လှည့်တာဆိုတော့ မြို့လုံးကျွတ် အုံးအုံးကျွတ်ကျွတ်ပဲ အားပေးတာ။ တစ်နေရာကို (၂)နာရီလောက် ဖျော်ဖြေရေး လုပ်ပေးတယ်။ ဒေသခံတွေ တော်တော်လေးကို သဘောကျတဲ့ အနေအထားရှိတယ်။ ရဲစခန်းရှေ့ကို သီချင်းသွားဆိုတာ စခန်းမှူးက ထွက်လာပြီး အားပေးတယ်။ စခန်းမှူးတွေကအစ ကိုယ်တွေအသိုင်းအဝိုင်းကို လက်ခံနားလည်လာတယ်’ လို့ ရွှေဘိုမြို့ Beauty Queen LGBT အဖွဲ့မှ ကိုအီးတီက ပြောပါတယ်။

လူထဲက...လူ

ရိုးရာအစဉ်အလာတွေထဲမှာ
မွန်းကြပ်နေပြီလား။

လူထဲက...လူ
စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေထဲမှာ
ရုန်းထွက်ရခက်နေပြီလား။

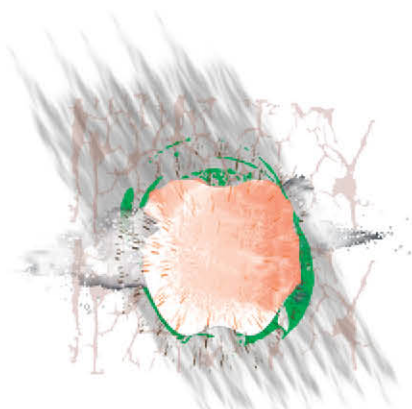
လူထဲက...လူ
အကောင်းအဆိုးအမြင်တွေထဲမှာ
ဟန်ဆောင်နေရပြီလား။

လူထဲက...လူ
ခွဲခြားခြင်းအနိမ့်အမြင့်တွေထဲမှာ
ဝေးဝါးနေပြီလား။

အချစ် အမုန်း
သစ္စာ ဥပေက္ခာ
သံယောဇဉ် အကြင်နာတရား
ကမ္ဘာမြေက လက်ခံတယ်။

ယုံကြည်စွာ မျှော်လင့်
ဘဝရဲ့ အလင်းရောင်
ရင်ထဲကပေးစွမ်းနိုင်တဲ့
လူထဲက...လူ

မူဝံ

မြူဆိုင်ခဲတဲ့ ရာဇဝင်

မင်းနဲ့အတူ
မခူးဖြစ်လိုက်တဲ့ အနာဂတ်ဟာ
ငါ့လက်ထဲမှာ ပွင့်ခဲ့တယ်...
အသေအချာ နမ်းခွင့်မရခင်
ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှ နေလောင်ခံရပေါ့...

အင်နဲ့အားနဲ့ ပစ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ အချစ်ဟာ
ရည်စူးချက်တွေ ပြင်းရှုတဲ့အခါ
ဒဏ်ရာအထိအခိုက်လေးများ ဖြစ်ခဲ့လို့ပါလား...

စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆိုက်ကပ်ခဲ့တဲ့ ကမ်းဟာ
သောင်ထွန်းနေလိုက်တာ...
တိုက်စားခံခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်ဘက်ကို မေ့လျော့နေခဲ့တယ်
နေမဝင်အင်ပါယာကြီးကို
မေတ္တာဓာတ်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ချင်မိကာမှ
မင်းဟာ နေတစ်စင်းလုံးလုံး ဖြစ်နေတယ်...

အတူတူကိုက်စားဖူးတဲ့ ပန်းသီးဟာ
ဒေင်ဥယျာဉ်ထဲကလို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မဟုတ်တော့
ဓာတုဆိုးဆေးတွေများပြီး အဆိပ်သင့်တာပေါ့ကွယ်...

ယုံယုံကြည်ကြည်ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီတစ်ချပ်ဟာ
ဆေးစက်မချခင် စုတ်ဖြဲခံခဲ့ရတော့
ရုပ်လုံးပီသသည်အထိ ပြီးမြောက်မှုမရှိခဲ့ဘူး...
ကောက်ကွေ့လွန်းတဲ့ မြစ်ပြင်ကျယ်ထဲ
မျောထားခဲ့ပါ...
ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း အသစ်မဖြစ်တော့တဲ့
နေ့ရက်တွေထဲ
ခေါက်ရိုးချိုးထားခဲ့ပါ...

ငါလည်း မင်းကို
ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဆိုတဲ့
ရာဇဝင်ထဲမှာ ထားခဲ့လိုက်ပါမယ်...။

ပြည့်စုံအောင် (မှော်ဘီ)

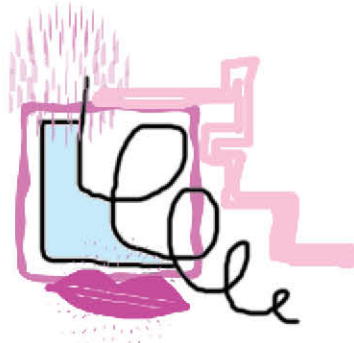
နှလုံးသား အလိုကျ

ကံကိုသစ္စာဖောက်လို့
လောကစည်းကို ငါတို့ရိုက်ချိုးပစ်ကြတယ်
ရာသီမှား စွေတဲ့မိုးဆိုပေမယ့်
လှပစွာ ရွာသွန်းဖြစ်ခဲ့။

တချို့က
ပြက်လုံးတွေနဲ့ ကောက်ပေါက်
တချို့က
မျက်လုံးတွေနဲ့ ကောက်ပေါက်
တချို့ကျ
ခေတ်ထုံးတွေနဲ့ ကောက်ပေါက်
အချစ်ဆိုတာ
ချွန်းအုပ်လို့ရတဲ့ သတ္တဝါမှမဟုတ်ဘဲ
ငါတို့ ပြုံးနေရုံပဲပေါ့။ ။

ချစ်သူရေ
လေကြမ်းတွေ တိုက်စမ်းပါစေ
မုန်တိုင်းတွေ မိုက်စမ်းပါစေ
လှိုင်းကြီးလှေအောက်တဲ့...
ကိုယ် ဦးက လှော်ရင် အချစ် ပဲ့ကလှော်
အချစ် ဦးက လှော်ရင် ကိုယ် ပဲ့ကလှော်မယ်
ကိုယ်တို့ကမ္ဘာမှာ အလိုအပ်ဆုံးက
ချစ်ခြင်းတရားပဲလေ ။ ။

နိဂ္ဂဟိတ်

ဟိုမို မိန်းမ

နှစ်ကိုယ်ကွဲနေတဲ့ ငါ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ကြည့်တယ်
ပြီးတာနဲ့ ဒိုင်းနမိုက်တစ်ခုလို
ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်ပစ်လိုက်ရဲ့
ကင်မရာပေါ်က လက်တွေ့ကို စိတ်ကြိုက်ကွေးညွှတ်ရင်း
လူသူကင်းတဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းတွေပေါ် ငါ့အသံဟာ
မြင်မကောင်းအောင် မွှာစာကြသွားပေါ့

အော်ဟစ်နေတဲ့ ငါ့အသံကို ဒီမိန်းမ
ကောင်းကောင်းကြားတယ်
ငါဟာ ငါမဟုတ်တော့ ငါဟုတ်နေတဲ့ ဘဝမှာ
ကြယ်တွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ခူးဆွတ်ပြနေရတယ်
ဝေါခနဲ...လက်ခုပ်သံတွေဟာ ငါမဟုတ်တဲ့ ဒီမိန်းမအပေါ်
လက်ဝတ်ရတနာတွေလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆင်းမြန်း
မကြည်မလင်တောက်ပကြ ငါဟာ ငါဖြစ်ပါလျက်
လက်ခုပ်သံတွေကို မုန်တိုင်းတစ်ခုလို ရှောင်ရတိမ်းရ

ငါမဟုတ်တဲ့ ဒီမိန်းမအပေါ် သည်းခံစိတ်တွေ
ရှည်ရှည်လှန်းပြီး ငါ့ ယောက်ျားသိက္ခာကို မျှော့ကြိုးလို
အလျော့အတင်းလုပ်ပေးရ
ငါ့ အော်သံကို ဒီမိန်းမကြားတာ ငါသိတယ်

ဒီမိန်းမကို ကြိုလင့်နေတဲ့
ဝင်းထိန်နေတဲ့လမ်းမတွေကို ငါ မမုန်း
ငါ့ အော်သံကို မသိကျိုးကျွံပြုရင်း
ငါ့ဦးနှောက်ဝါယာတွေကို အသစ်လဲလှယ်ဖို့
ကြိုးစားနေတဲ့ ဒီမိန်းမရဲ့ သိစိတ်ကိုပဲ ငါ မုန်းတယ်

ကြည့်... ဒီမိန်းမဟာ
ငါ့အိတ်ထောင်ထဲက အနာဂတ်စိုက်ခင်းပေါ်
လက်ခုပ်သံတွေကို ငါ မကြိုက်မှန်းသိလျက်
မြေဩဇာလို ကြံ့ချနေလေရဲ့
လက်ခုပ်သံကို သူ တကယ် ကြိုက်မကြိုက် ငါ မသိ
ငါ့ ရုန်းကြွမှု သမုဒ္ဒရာကြီး ကြည့်ကြည့်ပြီး
ဒီမိန်းမ ပြိုကျချင်နေတာတော့
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ငါ သိတယ်

ဒါတောင် ဒီမိန်းမဟာ ငါ့ကိုယ်ထဲက
သွေးအားကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
ပုံရိပ်ကိုကြည့်ပြီး သွေးမစုပ်ရသေးတဲ့ မျှော့တစ်ကောင်လို
အားနာပါးနာပြုံးရင်း စင်ပေါ်တက်လိုက်သေး

ငါဟာ ဒီမိန်းမပေးတဲ့ သွေးသားနဲ့
ဒီမိန်းမရဲ့ ရဲဝံ့တဲ့ဂုဏ်ရည်နဲ့ မိန်းမအရေခြုံ...ကျား။

ရွှေပိုးအိမ်(ပဲခူး)

ညီဆောင်းဦး အညီအဟောက်နဲ့အိပ်စက်ခြင်း

ကျွန်တော့်အသက် (၁၂) နှစ်။
စာဖတ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့အရွယ်
ကတည်းက စာအုပ်မျိုးစုံကို ဖတ်ခဲ့တယ်။
ကာတွန်း၊ ရုပ်ပြ၊ ဝတ္ထုစတဲ့ စာပေအမျိုး
အစားတွေအပြင် ကျွန်တော့်အသက် (၁၂)
နှစ်အရွယ်လောက်ကတည်းက ကျောက်
ကွင်းအရေးတော်ပုံစာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးခဲ့
တယ်။ သူများက ကောင်းတယ်ညွှန်းလို့
ဖတ်ကြည့်ရင်း ဖတ်ဖူးတာမျိုး မဟုတ်ပါ
ဘူး။ အဖြစ်ကဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့
မိသားစုက ဆင်းရဲပါတယ်။ ထမင်းနပ်
မမှန်တဲ့အထိဆင်းရဲခဲ့ကြတာပါ။ အဲ့ဒီလို
ထမင်းနပ်မမှန်တော့ ကျွန်တော်လည်း
အလိုအလျှောက်အိမ်ခေါင်းရင်းက ဘုန်း
ကြီးကျောင်းကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။

သူများဥစ္စာကို သူများမသိ
အောင်ယူတယ်ဆိုတာ
ခိုးမှုမြောက်ကြောင်း၊
ခိုးတယ်ဆိုတာ
မကောင်းကြောင်း၊ ဒီဘဝမှာ
ဒီလောက်စားရမဲ့မဲ့
သောက်ရမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေတာကို
သူများဥစ္စာခိုးယူဦးမယ်ဆိုရင်
သံသရာမကောင်းနိုင်ကြောင်း
ဆုံးမပါတယ် ...

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းခံတယ်။ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စလုပ်တယ်။ ကျောင်းမှာပဲ စားတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကနေပဲ စာသင်ကျောင်းတက်တယ်။ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားဘဝနဲ့ ကျွန်တော်က ဝမ်းရေကို ဖြေရှင်းတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျောင်းကပိုတဲ့ ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်လေးတွေကို အိမ်ကို ပြေးပေးရင်း မိသားစုကိုလည်း ကူညီနိုင်ခဲ့တယ်။ ထူးထူးခြားခြား ဆရာတော်ခိုင်းတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဗီရိယံကစာအုပ်တွေကိုထုတ်ပြီး နေ့တိုင်းလှမ်းရတယ်။ ဗီရိယံပြန်ထည့်ပြီး သိမ်းရတယ်။ အဲဒီအလုပ်ကို ဆရာတော်က ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခိုင်းခဲ့တယ်။ စာဖတ်တာ ဝါသနာပါတဲ့သူပီပီ စာအုပ်တွေကိစ္စကို လုပ်နေရင်း ဟိုစာအုပ်လှန်ဖတ်၊ ဒီစာအုပ်လှန်ဖတ်ရင်းကနေ ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံစာအုပ်ကို ဖတ်မိတာပါပဲ။ ကြိုက်လွန်းတာကတစ်ကြောင်း ပိုပြီးမှတ်မိချင်တာကတစ်ကြောင်းဆိုတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေရင်း သုံးကြိမ်လောက်အထိ ဖတ်ဖူးခဲ့တယ်။ ခရီးသွားဟန်လွဲဖတ်ရင်း သိပ်ကြိုက်ခဲ့ရတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါပဲ။

နောက်တော့ စာအုပ်ကိုကြိုက်လွန်းလို့ 'ပြန်စွန့်ပါဘုရား'လို့ ဆရာတော့်ကို လျှောက်လိုက်တယ်။ ဆရာတော်ကလည်း 'ရှားပါးစာအုပ်မို့မစွန့်နိုင်ဘူး'လို့ ပြန်ပြောတယ်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ တောင်းလို့မရတော့ ကျွန်တော် ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံစာအုပ်ကို ခိုးယူလာခဲ့တယ်။ ဆရာတော်က ရိပ်မိဟန်မရှိပါဘူး။ အသက် (၁၂) နှစ်အရွယ်မှာပဲ ပထမဦးဆုံး သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးယူမိခြင်းပါပဲ။ အဖေကတော့ ဖတ်ပြီးရင် ကျောင်းမှာ သွားပြန်ထားဖို့ ပြောပါတယ်။ သူများဥစ္စာကို သူများမသိအောင်ယူတယ်ဆိုတာ ခိုးမှုမြောက်ကြောင်း၊ ခိုးတယ်ဆိုတာ မကောင်းကြောင်း၊ ဒီဘဝမှာ ဒီလောက်စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့ဖြစ်နေတာကို သူများဥစ္စာ ခိုးယူဦးမယ်ဆိုရင်

သံသရာမကောင်းနိုင်ကြောင်း ဆုံးမပါတယ်။ ဆုံးမစကားတွေ ဘယ်လောက်ပြောပြော ကျွန်တော်ပြန်မထားခဲ့ပါဘူး။ ပြန်ထားလိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ အဖေ မသိအောင် ကျွန်တော် သိမ်းထားလိုက်တယ်။ သူတစ်ပါးဆီက ခိုးယူထားလို့လား မသိဘူး နာဂစ်ဖြစ်တဲ့အထဲ အဲဒီစာအုပ်လည်း ပါသွားခဲ့ပါတယ်။ မင်းကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံကြီးရောကွ 'လို့ အဖေမေးတော့ ကောင်းမွန်တဲ့ တုံ့ပြန်အဖြေ ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားဆီ ကပ်မလာခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ငါပြန်မပို့တာ အဖေသိနေပါလားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် အဖေစကားကို နားမထောင်မိလို့ အဖေကိုလည်း အားနာသွားရပါတယ်။

ကျွန်တော့်အသက် (၁၉) နှစ်။

နာဂစ်ဖြစ်တာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရွာကို ဘယ်ဝေခြမ်းရေးအဖွဲ့တွေမှ ရောက်မလာသေးပါဘူး။ စားစရာ ဆန်မရှိ၊ သောက်စရာ ရေမရှိ၊ နေစရာအိမ်မရှိကြဘဲ လူတွေဖြစ်သလို နေထိုင်စားသောက်နေခဲ့ကြရပါတယ်။ နောက်ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွာနဲ့မလှမ်းမကမ်းနားက ရွာကို အလှူရှင်တွေ ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အသံကြားပါတယ်။ ပြီးတော့ အနီးနားက ရွာတွေကိုလည်း ဝေခြမ်းပေးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ညီအကိုနှစ်ယောက်နဲ့ ရွာသားတွေဝေမယ့် ရွာကို သွားခဲ့ကြပါတယ်။ အလှူရှင်တွေ ဝေပေးဖို့ ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အဲဒီရွာကလူကြီးအိမ်ကို ထမ်းတင်ပေးကြတယ်။ ကိုးနာရီထိုးမှ ဝေပေးမယ်တဲ့။ အချိန်တစ်နာရီလောက်လိုသေးပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရွာလူကြီး အိမ်ရှေ့မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေကြတယ်။ အချိန်ကျလို့ ပစ္စည်းဝေမယ် လုပ်တော့ လူတွေအလှူအယက် နေရာယူကြတယ်။ တန်းစီကြတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လူ (၁၅) ယောက်လောက်၊ ကျွန်တော့်

အနောက်မှာက ကျွန်တော့်ညီလေး။ အရှေ့ကလူတွေ ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော့်အလှည့် ယူလိုက်တယ်။ ပစ္စည်းပေးပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို မာကာမှင်နဲ့တစ်ယောက်က ခြစ်တယ်။ နောက်ဝင်လာမှာ စိုးလို့နေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ညီ ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် လူတန်းနဲ့ခပ်ဝေးဝေးလေးမှာသွားပြီး ရတဲ့ဝေစုတွေကို ဖြေကြည့်လိုက်တယ်။ ဆန်ကနို့ဆီဖူးနှစ်လုံး၊ ဆီလေးနည်းနည်း၊ ဆေးလိပ်၊ ဆေး၊ အသားတု၊ ကြက်သွန်၊ ငရုတ်တောင့်စတဲ့ အတိုအစလေးတွေ နည်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် အင်မတန် စိတ်ပျက်သွားမိပါတယ်။ မိသားစုကရှိတာ ကိုးယောက်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပေါင်းမှ ရတဲ့ဆန်က နို့ဆီဖူးလေးလုံး။ ဘယ်လိုမှ မလောက်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သဘောပေါက်တဲ့ ညီလေးက ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ကားယားကားယားနဲ့ ဘုမသိဘုမသိ ပါသွားတယ်။ လူတန်းကြီးနားရောက်မှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားတော့တယ်။ နောက်တစ်ခါ ပြန်တိုးရမယ့်သဘော။ ဘဝမှာတစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်ပါ။ လက်မှာပေးနေတဲ့ မာကာမှင်တွေကို ကျွန်တော်တံတွေးနဲ့ ပွတ်ပြီးဖျက်လိုက်တယ်။ ပထမတစ်ခေါက် တိုးပြီးယူတယ်။ ညီလေးကိုလည်း မကြည့်ရဲသလို ဝေပေးနေတဲ့ လူကိုလည်း မကြည့်ရဲပါဘူး။ လက်တွေ ခြေတွေ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ပါ။ ဒုတိယတစ်ခေါက် တိုးယူတယ်။ လက်တုန်နေပါသေးတယ်။ ခြေထောက်တော့ မတုန်တော့ပါဘူး။ တတိယတစ်ခေါက် အေးဆေးပါပဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး။ စတုတ္ထတစ်ခေါက် ကျွန်တော် အရှက်မရှိတော့ပါဘူး။ လေလေးတောင် ချွန်လိုက်သေးတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးကို ယူလိုက်နိုင်ပါတယ်။ မကောင်းမှုအရေ ထူသွားတဲ့ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ကျွန်

တော်တို့ ညီကိုနှစ်ယောက် ရှစ်ကြိမ်အထိ အရှက်တရားကင်းမဲ့စွာ တိုးယူခဲ့ပါတယ်။ မာကာမှင်ပေတာကို ဖျက်ရပါများတော့ မဲနေတဲ့ အသားပေါ်မှာတောင် အရေခွံ ကွာပြီး သွေးခြေဥလာတဲ့အထိပါပဲ။ အိမ်မှာလည်း သုံးလေးရက်စာ ဖုလုံလုံစားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ငါးရူးငါးဆယ် ဇာတ်နိပါတ်တော်ထဲက ကျွန်ယုံနန္ဒဇာတ်မှာလို နန္ဒက ရွှေအိုးမြှုပ်ထားတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်ခြေချ မိရုံရှိသေး သူသခင်ကို ပြန်ဟောက်သလို သုံးလေးရက်စာ စားနပ်ရိက္ခာက ကျွန်တော့်ကို မာန်တက်စေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွာသားတချို့ ဝေခြမ်းရေးမလောက်လို့ ပစ္စည်းမရကြဘူးဆိုတဲ့ သတင်းကြားတော့စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အနည်းငယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံလောက်ပါပဲ။ မပြောင်းလဲခဲ့ပါဘူး။

အခုကျွန်တော့်အသက် ၂၉ နှစ်။ စာဖတ်တာတွေ များလာတော့ မကောင်းမှုကို ရှောင်နိုင်လာခဲ့တယ်။ ကျောက်ကွင်း အရေးတော်ပုံစာအုပ်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းက ခိုးယူလာခဲ့တာ။ ဝေခြမ်းရေးပစ္စည်းတွေကို အကြိမ်ကြိမ် တိုးယူခဲ့တာတွေကိုလည်း ပြန်ပြောင်းနောင်တရမိခဲ့ပါတယ်။ သူများသဒ္ဓါလိုပေးတာ တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ကိုယ့်အခွင့်အရေးကိုယူတာ။ ရှစ်ကြိမ်အထိဆိုတော့ သူတပါးအခွင့်အရေးကို ကျွန်တော် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တာပါ။ ကြီးမားတဲ့ ကျူးလွန်မှုပါပဲ။ အခုချိန်မှာ သိပ်ကို ရှက်မိပါတယ်။ မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေနဲ့ လက်တွဲဖြုတ်တဲ့နေရာမှာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မလိုလောက်ပါဘူး။ နောက်နောင် ဘယ်လိုမကောင်းတဲ့ အမှုအကျင့်မျိုးကိုမှမလုပ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကတိပေးရင်း ကိုယ့်အထုတ်ကိုယ် ဖြေပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အဲဒီလို အညီအဟော့ကနဲ့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အိပ်စက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ညီဆောင်းဦး

စာဖတ်တာတွေများလာတော့
မကောင်းမှုကို ရှောင်နိုင်
လာခဲ့တယ်။
ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံ
စာအုပ်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းက
ခိုးယူလာခဲ့တာ။ ဝေခြမ်းရေး
ပစ္စည်းတွေကို အကြိမ်ကြိမ်
တိုးယူခဲ့တာတွေကိုလည်း
ပြန်ပြောင်း
နောင်တရမိခဲ့ပါတယ်...

ဒေါက်တာ ဖြိုးသီဟ

အပြာကားတွေကပေးတဲ့ ပြဿနာ (၇) ချက်

ADDICTION

WAY

OUT

ဒီတစ်ပတ်တော့ ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်တွေ သိချင်ကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားတွေလည်း ကြုံနေရနိုင်တဲ့ အပြာကားတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါတယ်။

ရာနှုန်းပြည့်တော့ မပြောလိုပေမယ့် ယောက်ျားလေး ၁၀၀ မှာ ၉၉ ယောက်ဟာ အပြာကားတွေ ကြည့်ဖူးကြတယ်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ရောက်လာပြီ၊ လူပျိုဖော်ဝင်လာပြီဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲ အပြောဖြစ်ဆုံး အကြောင်းအရာက အဲဒီကားတွေအကြောင်းပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အခွေတွေငှားကြ၊

အိမ်က မသိအောင် ခိုးကြည့်ကြ။ အခုခေတ်ကတော့ အင်တာနက်က တစ်ဆင့် ကြည့်လို့ရလာတယ်။ ပိုပြီးလည်း ကြည့်ရလွယ်ကူလာတယ်ပေါ့။

ဆိုလိုတာက ဒါကို မကြည့်အောင် တားဖို့ဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကြည့်ကြတာပဲ။ ဒီလိုကြည့်တာက အပြစ်လို့လည်း မယူဆဘူး။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေမှာဆို ကြည့်ပြီးတိုင်း အပြစ်ကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်လိုက်သလို ခံစားမိနေတတ်ကြတယ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပုံစံမျိုးတွေ၊ သဘာဝမဟုတ်တဲ့ ပုံစံမျိုးတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေတာမျိုး ကြည့်လိုက်ရရင် ပိုတောင်ဆိုးသေး။ အဲလို ကြည့်ပြီးရင်လည်း တစ်ကိုယ်ရည်အာသာဖြေကြတယ်။ ဒါလည်း အမှားမဟုတ်သေးပြန်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအပြာကားတွေကို စွဲလမ်းတဲ့အထိ ဖြစ်လာရင်တော့ ပြဿနာရှိပြီ။

ရုန်းပြည်တော
 မပြောလိုပေမယ့်
 ယောက်ျားလေး ၁၀၀ မှာ
 ၉၉ ယောက်ဟာ အပြာကားတွေ
 ကြည့်ဖူးကြတယ်။
 ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်
 ရောက်လာပြီ၊
 လူပျိုဖော်ဝင်လာပြီဆိုရင်
 သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲ
 အပြောဖြစ်ဆုံး
 အကြောင်းအရာက
 အဲဒီကားတွေအကြောင်းပဲ...

ဒါတွေပဲ အမြဲကြည့်ချင်နေတယ်။ ပညာရေးမှာ၊ အလုပ်အကိုင်မှာ ထိခိုက်လောက်တဲ့အထိ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ သတိထားဆင်ခြင်ရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဆောင်းပါးမှာတော့ အဲလိုအပြာကားတွေကို ကြည့်ရင်းနဲ့ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ပြဿနာတချို့အကြောင်းကို ပြောပြပါမယ်။

၁။ အရွယ်အစားကို သိမ်ငယ်မိမယ်

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လိင်တံအရွယ်အစားက မျိုးရိုးဗီဇနဲ့လည်း ဆိုင်ပါတယ်။ အာရှသားတွေနဲ့ အာဖရိကန်တို့ ဥရောပသားတို့နဲ့ အရွယ်အစားချင်းမတူနိုင်ကြပါဘူး။ နောက်ပြီး ဒီဇာတ်ကားတွေက လုံးဝပြည့်စုံနေတဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ရိုက်ပြထားတာဖြစ်လို့ အဲဒီထဲကသရုပ်ဆောင်တွေအတိုင်း အပြင်က ယောက်ျားတိုင်းရဲ့ အရွယ်အစားဟာ ရှိနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ များသောအားဖြင့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ အဲလိုကားတွေ ကြည့်ပြီးရင် ကိုယ့်အရွယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်နေမိတတ်တယ်။ တစ်ချိန်ကျ ကိုယ့်ကောင်မလေး၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်ကို ကျေနပ်မှုအပြည့်အဝမရမှာ စိတ်ပူနေမိတတ်တယ်။ တချို့ဆိုရင် ကြီးချင်စောနဲ့ ဂေါ်လီထည့်တာ၊ ဆေးထိုးတာတွေပါ လုပ်မိရော။ အဲဒါတွေက တစ်ချိန်ကျ ပြဿနာသိပ်ပေးတယ်။ လိင်တံကံဆာအထိ ဖြစ်နိုင်တယ်။

တကယ်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပြင်ပလိင်အင်္ဂါကနေ အထဲက သားအိမ်ခေါင်းအထိကို မိန်းမကိုယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ပျမ်းမျှအားဖြင့် အဲဒါက လေးလက်မလောက် ရှည်ပါတယ်။ ဆက်ဆံရင် သားအိမ်ခေါင်းက အပေါ်ကို တက်သွားတာမို့ အနည်းငယ် ပိုရှည်သွားပေမယ့် သိပ်ပြီးမကွာခြားပါဘူး။ ဒီတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လိင်အင်္ဂါက ငါးလက်မလောက်ဆိုရင်ကို လုံလောက်ပြီ

ဖြစ်ပါတယ်။ ယောက်ျားလေးအများစုမှာ ရှိတဲ့ ပျမ်းမျှအရွယ်အစားကလည်း ဒီလောက်ပါပဲ။ ထောင်မတ်ချိန်မှာ သုံးလက်မထက် နည်းနေသူကိုသာ အရွယ်သေးတယ်လို့ သတ်မှတ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကလည်း အင်မတန်ရှားပါတယ်။ နိုင်ငံတကာမှာ လုပ်ထားတဲ့စစ်တမ်းတွေအရလည်း အမျိုးသမီးတွေရဲ့ (၉၃) ရာခိုင်နှုန်းက size doesn't matter အရွယ်အစားက အရေးမကြီးပါဘူးလို့ ဖြေဆိုထားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အပြာကားတွေထဲက အတိုင်း မဖြစ်လို့ဆိုပြီး သိမ်ငယ်နေစရာမလိုသလို၊ ဂေါ်လီထည့်တာ၊ ဆေးထိုးတာတွေလည်း လုပ်စရာမလိုပါဘူး။

၂။ ငါကျ သိပ်လည်း မကြာပါလား

ဒါကလည်း အရွယ်အစားလိုပါပဲ။ ဒီဗွီဒီယို နာရီဝက်စာလောက်လေးကိုရဖို့ သူတို့က ၃-၄ ရက်လောက် အချိန်ယူရိုက်ထားတာပါ။ သေချာစနစ်တကျ ပြင်ဆင်ပြီးမှ ရိုက်ကူးတာမို့လို့ အဲဒီထဲမှာ ကြာနေတဲ့အတိုင်း ကိုယ်လည်း အဲလောက်ဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးနေစရာ မလိုပါဘူး။

လူမျိုးတစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး ကွာခြားမှုအပေါ် မူတည်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လိင်ဆက်ဆံချိန်က ၃၀ စက္ကန့်ကနေ ၄ မိနစ်ထိ ကြာတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ပညာရှင်အများစုကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ နှစ်မိနစ်တောင်မကြာဘဲ သက်ထွက်သွားတယ်ဆိုမှ အဲဒါကို သက်လွှတ်မြန်ခြင်း (Premature Ejaculation) လို့ သတ်မှတ်ထားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အပြာကားတွေထဲက ကြာချိန်အတိုင်း ဖြစ်စရာမလိုဘဲ ကိုယ့်စံချိန်နဲ့ ကိုယ်ကျေနပ်နေလို့ ရပါတယ်။

၃။ စွဲလမ်းတတ်လာမယ်

အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်

ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအပြာကားတွေဟာ စိတ်ကို စွဲလမ်းစေပါတယ်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနဲ့ မကြည့်ရရင် မနေနိုင်တော့တဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့သဘောက ကြည့်ပြီး သားကိုလည်း ထပ်ကာထပ်ကာ ပြန်ကြည့်ဖြစ်တာမျိုး သိပ်မရှိဘဲ ရိုးသွားတတ်တာကိုး။ ဒီတော့ ကြည့်လေ ထပ်ကြည့်လေ အသစ်တွေရှာမိလေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ကြည့်တာက ပြဿနာမရှိပေမယ့် စွဲလမ်းတဲ့အထိ ဖြစ်နေရင်တော့ ကိုယ့်အတွက် အဆင်မပြေနိုင်ပါဘူး။

၄။ အပြင်မှာ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေမယ်

မယူဆနဲ့

ဒီကားတွေက ဖျော်ဖြေရေး သက်သက် ရိုက်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဆရာမနဲ့ ကျောင်းသား၊ အိမ်အကူနဲ့ အိမ်ရှင်၊ သူငယ်ချင်းအမေနဲ့ ဖြစ်တာစသဖြင့် ဇာတ်လမ်းအစုံ ရှိပါတယ်။ ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး အပြင်မှာလည်း အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ထင်ရင်၊ ဖြစ်ချင်လာရင် ကိုယ့်ကို လူမှုရေး ပြဿနာတွေ အများကြီး ပေးပါလိမ့်မယ်။ ပိုဆိုးတာက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြုမူထားတာတွေကို ကြည့်ပြီး လိုက်လုပ်မိရင် အဓမ္မပြုကျင့်မှုအထိ ဖြစ်သွားနိုင်တာမျိုး ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဇာတ်ကားတွေဟာ ဖျော်ဖြေရေးသက်သက်ဆိုတာကို မေ့ထားလို့ မရပါဘူး။

၅။ တကယ့်အဖော်ကို စိတ်မရှိတော့တာ

ဒီဇာတ်ကားထဲက သရုပ်ဆောင်အမျိုးသမီးတွေဟာ အမြဲတမ်း ဆက်ဆံဖို့ အသင့်ဖြစ်နေကြတယ်။ နူးနှပ်တာမျိုး သိပ်လုပ်နေစရာ မလိုဘူး။ ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ လည်း ဆက်ဆံပြလိမ့်မယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စိတ်ပါလက်ပါကို သရုပ်ဆောင်ပြနေတယ်။ အဲဒါမျိုးကို ကိုယ့်ဆက်ဆံဖက်

ဆီက မျှော်လင့်မိတတ်တယ်။ တကယ်တမ်း ပုံမှန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆို ကတော့ ဒါမျိုးမျှော်လင့်ဖို့ ခက်မယ်။ အဲဒီအပြင် မြန်မာနိုင်ငံက အမျိုးသမီးတွေလိုဆိုရင် အရှက်အကြောက်လည်း ကြီး၊ ပွင့်လင်းမှုလည်း မရှိကြတော့ ပိုဆိုးနိုင်တယ်။

နောက်ပြီး သူတို့အားလုံးနီးပါးဟာ ချောမောလှပနေတယ်။ Sexy ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်က ရင်သားကြီးကြီး ကြိုက်တယ်ဆို အဲလို မင်းသမီးတွေချည်း ရွေးချယ်ကြည့်လို့ရတယ်။ ရင်သားသေးတာဆိုလည်း ရွေးကြည့်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်ကျတော့ အဲလိုရွေးချယ်လို့ မရဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ ကြည့်ပါများလာတဲ့အခါ ဇာတ်ကားထဲက မင်းသမီးတွေကိုပဲ စွဲလန်းလာတယ်။ စိတ်ကူးတွေယဉ်လာတယ်။ ပြင်ပက တကယ့်အဖော်နဲ့ကျ စိတ်မပါတော့ဘူး။ အတူမနေချင်တော့ဘူး။ ဒီအခါ အိမ်ထောင်ရေးမှာပါ ပြဿနာပေးလာနိုင်ပါတယ်။

၆။ ကိုယ့်အဖော်ရဲ့ ဆန္ဒကို

ထည့်မတွက်မိတော့ဘူး

ဒီကားတွေက များသောအားဖြင့် ယောက်ျားပရိသတ်ကို ဦးတည်တယ်။ ဒီတော့ ယောက်ျားဗဟိုပြု ရိုက်ကူးထားတာများတယ်။ ဒါမှကြည့်တဲ့ ယောက်ျားလေးက ကြိုက်မှာကိုး။ ဒါကြောင့် ဒီလိုအပြာကားအများစုမှာ ယောက်ျားရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကိုသာ မိန်းမက ဖြည့်ပေးရတဲ့ ပုံစံ ဖြစ်နေတာများတယ်။

တကယ်တမ်းမှာတော့ လိင်ဆက်ဆံတယ်ဆိုတာ အမျိုးသား အမျိုးသမီးနှစ်ဦးလုံးရဲ့ ဆန္ဒပြည့်မြောက်ဖို့ အတူပူးပေါင်းလျှောက်လှမ်းရတဲ့ ခရီးတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ အပြန်အလှန်လေးစားမှု ထားရတယ်။ သူ့စိတ်ဆန္ဒကို လေးစားပေးရ

တယ်။ သူ့စိတ်ပါလာသည်အထိ နူးနှပ်ရတာမျိုးတွေ လုပ်ပေးရတယ်။ ဒီလိုအပြာကားတွေကို အကြည့်များခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကတော့ အဲလိုမျိုးတွေ ပြုမူသဘောထားတာတွေ နည်းတယ်။ သူ့ရဲ့အတွေးမှာကိုက သူ့ဆန္ဒပြည့်ဝဖို့သာ အဓိကဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒီတော့ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေတာတွေ ရှိလာနိုင်တာပေါ့။

၇။ သက်လွှတ်မြန်လာမယ်

အဲလို အကြည့်များတဲ့သူတွေမှာ တွေ့ရတတ်တာ တစ်ခုကတော့ သက်လွှတ်မြန်တာပဲ။ ဒီကားတွေ ကြည့်နေရင်းနဲ့တစ်ချိန်တည်းမှာ သူ့ဟာသူ အာသာ ဖြေနေတယ်။ အဲဒီအခါ ခံစားဖို့ထက် မြန်မြန်ပြီးဖို့ကို တွန်းလှပ်တယ်။ ဆယ်ကျော်သက်တွေဆို မိဘမိသွားမှာလည်း ကြောက်တာကိုး။ အဲဒီလိုနဲ့ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တုံ့ပြန်မှုက မြန်မြန်ပြီးသွားဖို့ပဲ အလေ့အကျင့် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါက ဆယ်ကျော်သက်မှာ မသိသာပေမယ့် နောင်တစ်ချိန် အိမ်ထောင်ကျတော့ တော်တော် အဆင်မပြေတော့ဘူး။

အနှစ်ပြန်ချုပ်ရရင်တော့ အပြာကားကြည့်တယ်ဆိုတာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက် ဆန်းကြယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်သလို အပြစ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အဓိကကတော့ ဒီလိုကြည့်ခြင်းကြောင့် ကိုယ့်မှာ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေ ဖြစ်မလာစေဖို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း အပြာကားတွေကပေးတဲ့ ပြဿနာတွေကို နားလည်သဘောပေါက်ထားမယ်ဆိုရင် ကြိုတင်ရှောင်ရှားနိုင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်မှာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒေါက်တာ ဖြိုးသီဟ

ယခုလထုတ်မဂ္ဂဇင်းရဲ့ In & Out ကဏ္ဍအတွက်ရွေးချယ်ထားသူတော့
ရုပ်ရှင်နှင့်ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင် ဆုပန်ထွာပဲဖြစ်ပါတယ်။
ပြည်သူချစ်အနုပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဆုပန်ထွာဟာ 'မကြီးစန်းနဲ့သူ၏
ချစ်သူများ' ဇာတ်ကားမှလည်းပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့်ဆုပန်ထွာရဲ့LGBTတွေအပေါ်အမြင်နှင့်အယူအဆကိုမေးမြန်း
လိုက်ပါတယ်။

LGBT ကို အထင်သေးတဲ့
စိတ်မရှိပါဘူးဆိုတဲ့

ဆုပန်ထွာ နှင့်
တွေ့ဆုံမေးမြန်းခြင်း

ပန်ပန်အနေနဲ့ LGBT အသိုင်းအဝိုင်းကို ဘယ်လိုမြင်လဲ။

ပန်ပန်တို့နဲ့ကျတော့ မိတ်ကပ်ပြင်တဲ့ အလှပန်တီးရှင်တွေနဲ့ အမြဲတမ်းလက်တွဲလုပ်နေတာဆိုတော့ မိန်းမလျာလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့စိတ်လေးတွေ၊ သူတို့ခံစားချက်တွေကို နားလည်တယ်။ တကယ်စစ်မှန်တဲ့၊ နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာလေးတွေကို သူတို့မှာလည်း အမှန်တကယ် လိုအပ်တာပဲ။ LGBT တွေရဲ့ ခံယူချက်တွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူဘူး။ တချို့ကျ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့သူရှိတယ်။ တချို့ကျတော့လည်း သူတို့ မိန်းမလျာလေးတွေကိုဆိုရင် ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ အတည်တကျ ယူမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကောင်လေးတွေ အများကြီးလျှောက်ထားပစ်တာရှိတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူကြဘူး။

LGBT တွေထဲမှာ အများခေါ်ကြတဲ့ မိန်းမလျာတွေ၊ ယောက်ျားလျာတွေကို ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်သေးကြ၊ နှိမ့်ချတာတွေရှိတာကို ပန်ပန်အနေနဲ့ ဘယ်လိုပြောချင်လဲ။

ဘယ်သူမှတော့ မိန်းမလျာ၊ ယောက်ျားလျာ မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့မှာ ဒီလိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ဟာ

ပါလာလို့ ဒီလိုဖြစ်တာလေ။ မိန်းမလျာဆိုပြီး နှိမ်တာမျိုး၊ အခြောက်မဆိုပြီး နင် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ပေါ့၊ အဲဒါဆို သူတို့ခံစားကြရမှာပဲလေ။ မိသားစုထဲမှာဆိုရင်လည်း ဒီလိုဖြစ်လာတယ်ဆိုရင် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ယောက်ျားပီပီသသနေပါလား၊ ဘာလို့ ခြောက်သွားတာလဲဆိုတာမျိုး၊ အပြစ်ပြောတာမျိုးတွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း တကယ်တမ်း အောင်မြင်လာတဲ့အခါကျတော့ မိန်းမလျာလေးတွေ ယောက်ျားလျာလေးတွေ အနားမှာထိုင်ပြီးတော့ စားနေကြတဲ့ မိသားစုတွေ အများကြီးရှိနေတာပဲလေ။ အထင်သေးလို့မရဘူး။

ဟုတ်... ဒါဆို ပန်ပန်ကိုယ်တိုင်အနေနဲ့ကော သူတို့ကို Support လုပ်ပေးတာတွေ ရှိခဲ့လား။

သူတို့တွေ မပြောနဲ့။ သာမန်မိန်းမ၊ ယောက်ျားတွေတောင် စိတ်ဓာတ်ကျတာတွေရှိတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့တွေဆို ပိုဆိုးတာပေါ့။ တချို့တွေဆို သူတို့ကို နှိမ်တာရှိတယ်။ ဟယ် အခြောက်မကြီးပေါ့။ ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်ကြတာလည်း ရှိမှာပေါ့။ တချို့လည်း နှိမ်တဲ့ပုံစံမျိုးတွေ ရှိတဲ့အခါကျတော့ ဒီနေ့ဒီချိန်အထိ မိန်းမလျာလေးတွေ ယောက်ျားလျာလေးတွေအတွက်ဆို

သူတို့ဘက်က ပန်ပန် အမြဲရပ်တည်တယ်။ စရင်နောက်ရင်
'မကြိုက်ဘူး၊ မစနဲ့ သူတို့လည်း လူပဲ' ဆိုပြီး အမြဲတမ်း
ပြောပြတယ်။ ပန်ပန်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အနုပညာအလုပ်၊
မိတ်ကပ်ပညာ၊ ဒီဇိုင်းနာပညာတွေနဲ့ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းလုပ်ပြီး သာမန်လူတွေထက်တောင် တကယ်
ပိုက်ဆံရှာနိုင်တဲ့ မိန်းမလျာလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။
သူတို့မှာလည်း သူတို့အရည်အချင်းနဲ့ သူတို့ရှိတယ်လေ။
မိန်းမလျာမို့၊ ယောက်ျားလျာမို့ဆိုပြီး နှိမ်လို့မရဘူး။ သူ
တို့က ပိုတောင်မှ သာမန်မိန်းမ၊ ယောက်ျားတွေထက်
တော်မယ်လို့ထင်တယ်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ သိမ်ငယ်နေတဲ့
စိတ်ကလေးတွေနဲ့ သူတို့ ပိုကြိုးစားကြတယ်။

**တကယ်လို့ LGBTနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖတ်ကားတွေရှိကုန်ဖို့
ပန်ပန်ကို ကမ်းလှမ်းမယ်ဆိုရင် လက်ခံသွားမလား။**

ပန်ပန်အနေနဲ့ ရိုက်မယ်ဆိုရင် ရိုက်လို့ရတာပေါ့။
ပန်ပန်တို့နဲ့ကျ ပိုပြီးနီးနီးစပ်စပ် ရှိတယ်။ သူတို့တွေရဲ့
အမူအကျင့်လေးတွေ၊ စိတ်ဓာတ်လေးတွေ၊ ခံယူချက်လေး
တွေနဲ့က နီးနီးကပ်ကပ်အမြဲရှိနေတော့ အလိုလို ချစ်နေ
ပြီးသားပေါ့နော်။ သရုပ်ဆောင် မင်းသမီးတစ်ယောက်
အနေနဲ့ သူတို့နဲ့က အမြဲလက်တွဲလုပ်နေရတော့ သူတို့
ရှိရင် အရမ်းပျော်စရာကောင်းတယ်။ ပန်ပန်ကတော့ သူ
တို့ကိုချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကမ်းလှမ်းလာလို့ရှိရင် ကြိုး
စားပြီး သရုပ်ဆောင်မှာပါ။

**LGBT တွေအတွက် ဘာစကားလက်ဆောင်လေး
ပြောချင်ပါသေးလဲ။**

သာမန်မိန်းမ၊ ယောက်ျားတွေတောင်မှပဲ လူ
လောကကြီးထဲမှာ လောကခံနဲ့ ကြုံရတာပဲ။ LGBT
တွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ပိုပြီးတော့ လောကခံက လာမှာပဲ။
ဒါကြောင့် ကြုံကြုံခံနိုင်ရမယ်။ ဘယ်သူမဆို လူတိုင်းမှာ
သူတန်ဖိုးနဲ့သူ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့တန်ဖိုးကို လူ
တွေ အားလုံးသိအောင် ချပြဖို့ လိုပါတယ်။ ပညာတတ်မှ
မတတ်မှ မဟုတ်ဘူး။ တချို့က ပညာမတတ်ပေမယ့်လည်း
သူ့မှာလုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိတယ်။ ဇွဲအပြည့်နဲ့
လူတွေသိအောင် ချပြဖို့ လိုပါတယ်။

ခေတ်သစ်လူ
စိစဉ်တင်ဆက်သည်

COVER STORY

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်က အနာဂတ်မျိုးဆက်သစ်များရဲ့ ပုံနှိုင်းရင်

ကြယ်စင်လင်း

စိ... စိ...

အကျီအဖြူရောင်၊ ဘောင်းဘီအဖြူရောင် မြန်မာဘောလုံးအသင်း ဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ခရာသံတုတ်တုတ်နဲ့ ကစားသမားတွေကို အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ ဘောလုံး အခြေခံပညာတွေကို သင်ကြားပေးနေသူ တစ်ယောက်... တကယ်တော့ သူဟာ Transgender အမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

အဖေအမေ ပေးထားတဲ့ နာမည်ကတော့ 'အေးငြိမ်းသူ' လို့ ခေါ်ပြီး အများကတော့ သူ့ကို 'ကိုသူ' လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မာန်ပါပါ တင်းတင်းစေ့ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းက ထွက်လာတဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေနဲ့ ဝီစီမှုတ်သံကြားမှာ သူ့ရဲ့ဖြစ်တည်မှုနဲ့ အသွင်အပြင်ကို ဘယ်သူမှ မေးမငေါ့ရဲကြသလို တပည့်တွေကလည်း မလေးမစား မလုပ်ရဲကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ ဘောလုံးအားကစားနည်း တစ်ခုကိုသာ အားကစားလိုက်ပြီး အောင်မြင်တဲ့ ဘောလုံး အားကစားသမားတစ်ဦးအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

အမေက (၂)တန်းလောက်က
ဂါဝန် ဝတ်ပေးဖူးတယ်။
ဝတ်ပေးလို့ ငိုယိုပြီး
ရေထဲခုန်ချတဲ့အထိ
ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ မိန်းကလေး
အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပေးရင်
မကြိုက်ဖူးဆိုတာကို
အဖေကတော့ သိနေတယ်...

အခု သူ ဘောလုံးအားကစားသမား
ဘဝကနေ အနားယူပြီး အားကစားသမား
လောင်းတွေ မွေးထုတ်ပေးဖို့ မြန်အောင်
မြို့နယ်၊ အားကစားနှင့် ကာယကော်မတီ
မှာ ဒု-ဦးစီးအရာရှိအဖြစ်ကော အား
ကစားနည်းပြအဖြစ်နဲ့ပါ တာဝန်ထမ်း
ဆောင်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဇာတိကတော့
ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး ကျုံပျော်မြို့နယ်၊
ဒိုက်ပျက်ကျေးရွာကဖြစ်ပြီး အဲဒီတုန်းက
ဘောလုံးတစ်လုံးရှိရင်ကိုပဲ ရွာမှာ မော်
မော်ကြွားကြွား လုပ်နိုင်လောက်အောင်
စန်းပွင့်ခဲ့တဲ့ကာလ ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့လည်း
ကိုသူ (ခေါ်) အေးငြိမ်းသူက အတိတ်ကို
ပြန်ပြောင်းပြီး အခုလို ပြောပါတယ်။

‘အရင်က ရွာတွေမှာ သိပ်မဖွံ့ဖြိုး
သေးတော့ ဘောလုံးတစ်လုံးရှိရင် ရှိတဲ့
လူက ရွာမှာ သူဌေးပဲ။ ဘောလုံး တစ်လုံး
ရှိရင် တစ်ရွာလုံးကို ချုပ်ထားလို့ရအောင်
တောင် ဖြစ်တဲ့ခေတ်ပေါ့’ လို့ ကိုသူက
ပြောပါတယ်။

မိဘမျိုးရိုးက လယ်သမားတွေ ဖြစ်
ကြပြီး အဖေကတော့ လယ်လုပ်ငန်းကို
သူရင်းငှားနဲ့ထားပြီး စက်ချုပ်ပညာနဲ့
သာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပါတယ်။
ယောက်ျားလေးလိုနေရတာ၊ ဝတ်စား

ဆင်ယင်ရတာကို လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်
ကတည်းက မက်မောနှစ်သက်တတ်ခဲ့ပြီး
တစ်ကြိမ်မှာဆို မိန်းကလေးအဝတ်အစား
တွေ ဆင်ပေးတဲ့အတွက် ငိုယိုပြီး ရေထဲ
ခုန်ချတဲ့အထိ အကြောက်အကန် ဖြစ်ခဲ့
ဖူးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

‘အမေက (၂)တန်းလောက်က ဂါဝန်
ဝတ်ပေးဖူးတယ်။ ဝတ်ပေးလို့ ငိုယိုပြီး
ရေထဲခုန်ချတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ မိန်း
ကလေး အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပေးရင်
မကြိုက်ဖူးဆိုတာကို အဖေကတော့ သိ
နေတယ်။ အဖေက ကော်လံကတုံး အင်္ကျီ
တွေ၊ ယောက်ျားလေး အင်္ကျီတွေနဲ့ ဘောင်း
ဘီစတိုင်ပင်လေးတွေကို သီးသန့်ချုပ်ပေး
ခဲ့တယ်။ သူ့ပုဆိုးတွေကိုလည်း ပေးဝတ်
တယ်’ လို့ ငယ်ဘဝကို သတိရသွားသည့်
အလား ဖျက်ခနဲလက်သွားတဲ့ မျက်ဝန်း
တစ်စုံနဲ့ ရယ်မောရင်း ကိုသူက ပြောနေ
ပါတယ်။

ဘောလုံးအားကစားနဲ့ ပတ်သက်
ရင် ဖခင်ဖြစ်သူအနေနဲ့ အထူးတလည်
အားပေးတာ၊ ကန့်ကွက်တာမျိုး မရှိခဲ့ပေ
မယ့် မိခင်ဖြစ်သူကတော့ သူနဲ့အတူ
ရန်ကုန်မြို့အထိ အတူလိုက်ပါပြီး အား
ကစားနဲ့ ကာယပညာသိပ္ပံမှာ အရွေးချယ်

ခံရတဲ့အထိ လိုက်ပါကူညီခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

၂၀၀၃ ခုနှစ် အသက်(၁၅)နှစ်မှာ ရန်ကုန်အား/ကာသိပွဲကျောင်းကို စတင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ကျုံပျော်မှတစ်ဆင့် ပုသိမ်၊ ပုသိမ်မှတစ်ဆင့် ရန်ကုန် စသဖြင့် အခက်အခဲမျိုးစုံတွေကြားကနေ အဆင့်ဆင့်ရွေးချယ်ခံရအောင် ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ ရန်ကုန်က အားကစားနဲ့ ကာယပညာသိပ္ပံမှာ တက်ရောက်ခွင့်ရဖို့ ကျုံပျော် မြို့ကနေ သူ့အပါအဝင် (၃) ယောက်သွားခဲ့ပေမယ့် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရွေးချယ်ခံခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ ကိုးတန်းကျောင်းသားလေး ဖြစ်နေပါပြီ။

‘ကျုံပျော်ကနေ အဆင့်ဆင့်ရွေးတယ်၊ ပုသိမ်ပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာ ဆက်ရွေးတယ်။ ဆရာတင်ပေးလိုက်တာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပေါ့။ ကျုံပျော်ကနေ (၃) ယောက် သွားတာမှာ တစ်ယောက်တည်း အရွေးခံခဲ့ရတယ်’လို့ ကိုသူက ပြောပါတယ်။

နယ်ကနေ မြို့တက်ပြီး အားကစားနဲ့ ကာယပညာသိပ္ပံမှာ ဘောလုံးသမားအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရာမှာ အရာရာ လွယ်လင့်တကူ ဖြစ်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မထင်မှတ်ထားတဲ့ အခက်အခဲ

တွေလည်း အများကြီး ကြုံခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ထိုစဉ်က ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကိုသူက အခုလို ပြောပါတယ်။

‘သားအမိတွေ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ။ ပါသမျှပစ္စည်းလေးတွေ ပေါင်ပြီး သုံးရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်က (၂) ရက်ဆိုပေမယ့် တကယ်ကြာသွားတာက (၅)ရက်လောက် ရှိတာကိုး။ အမေပါ လိုက်တာဆိုတော့ နှစ်ယောက်စရိတ်ကို (၁၀) ရက်လောက် ကြာသွားတော့ ပါသမျှစရိတ်တွေကလည်း ပြတ်သွားတယ်’

အားကစားသိပ္ပံရောက်တော့ နောက်ထပ် သူရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာကတော့ အစားအသောက် ပြဿနာပါပဲ။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း မနက် ငါးဟင်း၊ ညနေ ကြက်ဥ ဆိုတာက သူ့အတွက် အတော်လေး ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းမဆင်းနိုင်ရင် ပြန်လွှတ်ခံရမယ်ဆိုတဲ့ ဆရာတွေရဲ့ စကားတွေကြောင့် ကျွေးသမျှ အကုန်စားနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

‘အာဟာရဖြစ်ရင်ပြီးရော ကြေးမများ နိုင်တော့ဘူး။ အိမ်မှာ အမေ့လက်ရာကို ဂျီကျခဲ့တာတွေက ဒီမှာ အကောင်းဆုံး သင်ခန်းစာ ရခဲ့တယ်’လို့ ကိုသူက ရယ်

မောရင်း ထိုစဉ်က အခြေအနေကို ပြန်ပြောင်းပြောပြပါတယ်။

ထိုစဉ်က အားကစားနဲ့ ကာယပညာသိပ္ပံမှာ မနက်(၅)နာရီဆို အိပ်ရာထ၊ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ (၈)နာရီအပြီးအစီး ရေချိုး၊ ကိုယ်ဝတ်ထားတာတွေ လျှော်လှန်း၊ နံနက်စာ အပြေးစားပြီး ကျောင်းတက်ကြရပါတယ်။ လေ့ကျင့်ခန်းမှာ ပြေးလွှားပင်ပန်းထားရတော့ စာသင်ချိန်(၃)ချိန်လောက်ဆို အိပ်ငိုက်ပြီ။ နေ့ခင်း (၁၂) နာရီ အဆောင်ပြန်လို့ အပေါ်ထပ်တက်ရင် ခြေခင်းတာ၊ တံခါးဂျက်ထိုးတာမျိုးမှာ အသံကျယ်လို့ဆိုပြီး အိပ်နေတဲ့ စီနီယာတွေက ဆရာမကို သွားတိုင်ကြတဲ့အတွက် အရိုက်ခံခဲ့ရတာဟာလည်း အခုနေ ပြန်တွေးရင် အမှတ်ရစရာတွေပါပဲတဲ့။

‘အဲဒါချိန်မျိုးမှာ အိမ်ကို လွမ်းတဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်’ လို့ ကိုသူက ပြောပါတယ်။

အားကစားနဲ့ ကာယပညာသိပ္ပံသို့ ရောက်ပြီး (၆) လလောက်အကြာ မန္တလေးအား/ကာသိပွဲကျောင်းအသင်းနဲ့ သူပါဝင်တဲ့ ရန်ကုန်အား/ကာသိပွဲ ကျောင်းအသင်းတို့ ကန်ကြတဲ့ပွဲမှာ ရှေ့တန်းကစားသမားအဖြစ်နဲ့ ပါဝင်ကစားခွင့်ရခဲ့ပြီး သူသွင်း

COVER STORY

လိုက်တဲ့ ဂိုးကြောင့် မန္တလေးသိပ္ပံအသင်းကို အနိုင်ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးအောင်မြင်မှုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူဟာ အားကစားနဲ့ ကာယပညာ သိပ္ပံတက်ရင်း ဆယ်တန်းကိုလည်း နှစ်ချင်းပေါက်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး မကောင်းခဲ့တာကြောင့် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး နောက်တစ်လလောက်ကြာမှ ဝမ်းသာခွင့်ရခဲ့တာဟာလည်း သူ့ဘဝရဲ့နောက်ထပ်အမှတ်ရစရာလေး ကိစ္စတစ်ခုလို့လည်း သိရပါတယ်။

၂၀၀၆ ခုနှစ် ယူ-၁၉ မြန်မာအမျိုးသမီးဘောလုံးအသင်းမှာ စတင်ရွေးချယ်ခံရပြီး ၂၀၀၇ ခုနှစ် ထိုင်းနိုင်ငံမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ အရှေ့တောင်အာရှ ယူ-၁၉ အမျိုးသမီးဘောလုံးပြိုင်ပွဲမှာတော့ သူပါဝင်ခဲ့တဲ့အသင်းဟာ ကွာတားဖိုင်နယ်အထိ တက်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာပဲ သူဟာ ဖူဆယ်ဘောလုံး အားကစားထဲ ပြောင်းရွှေ့ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး မြန်မာအမျိုး

သမီး ဖူဆယ်ဘောလုံးအသင်းနဲ့အတူ ၂၀၁၁ အင်ဒိုနီးရှားဆီးဂိမ်း၊ ၂၀၁၃ မြန်မာဆီးဂိမ်းပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဝင်ရောက်ကစားခဲ့ပါတယ်။ အင်ဒိုနီးရှားဆီးဂိမ်းမှာတော့ တတိယဆုကြေးတံဆိပ်ရတဲ့အထိ အောင်မြင်မှုတွေ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အားကစားသမားတစ်ဦးအနေနဲ့ ရှစ်နှစ်ကြာ နိုင်ငံတာဝန်ကို ထမ်းရွက်အပြီးမှာတော့ သူနှစ်သက်ရာနယ်ပယ်မှာ ဆက်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ဘောလုံးနည်းပြအဖြစ် စတင်ပြောင်းလဲခဲ့ပြန်ပါတယ်။

‘နည်းပြတာဝန်ကို ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ(၁)ရက်နေ့ နေပြည်တော်မှာ စတင်ခဲ့တယ်။ တစ်နှစ်ကြာပြီးမှ မြန်အောင်မြို့နယ် အားကစားနှင့် ကာယပညာဦးစီးဌာနရုံးကို ရောက်ခဲ့တယ်’လို့ ကိုသူက ပြောပါတယ်။

ကစားသမားတစ်ယောက် ဘဝကနေ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဘောလုံးနည်းပြတစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ နည်းပြဆရာတွေရဲ့ခံစားမှုနဲ့ စေတနာတွေကို ပိုမိုနား

လည်လာခဲ့မိပြီး ကစားသမားတွေကို ဘယ်လိုထိန်းကျောင်းရမယ် ဆိုတာကိုလည်း ပိုမိုသိရှိလာခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

‘ကိုယ်တိုင် နည်းပြတစ်ယောက်အနေနဲ့ စတင်ရပ်တည်တဲ့ အချိန်မှာ ကလေးတွေ ကစားနေတာတွေကို အားမလို အားမရတာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး မထိန်းချုပ်နိုင်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးတယ်။ နောက်ကျမှ ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ကို နားလည်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါက နည်းပြတိုင်းခံစားရတဲ့ ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံလို့ ထင်ပါတယ်’လို့ ကိုသူက သူ့ရဲ့ နည်းပြဘဝအတွေ့အကြုံကို ပြောပြပါတယ်။

Transgender အမျိုးသား အား/ကာဒု-ဦးစီးအရာရှိတစ်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်စတင်ထမ်းဆောင်စဉ်မှာ ကဲ့ရဲ့လျှောင်ပြောင်မှုတွေ၊ ခွဲခြားဆက်ဆံမှုတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်

မှုရှိရှိနဲ့ စိတ်မာန်တင်းပြီး အားလုံးကို ဖြတ်ကျော်ပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

‘ဟင်္သာတခရိုင် (၆) မြို့နယ် (၂၅) နှစ်အောက် အမျိုးသားဘောလုံးပြိုင်ပွဲမှာ မြန်အောင်မြို့နယ်ကိုယ်စားပြု နည်းပြ အနေနဲ့သွားတဲ့အခါ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ ရဲ့ ခွဲခြားဆက်ဆံမှုတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို အခြေခံပြီး ခွဲခြားတာပေါ့။ အထူးသဖြင့် အိမ်ရှင် ဟင်္သာတအသင်းနဲ့ကန်တဲ့အချိန် ပရိသတ် တွေက ပွဲကြည့်စင်ပေါ်ကနေ ကျွန်တော် ကိုပဲ ပစ်မှတ်ထားပြီး ရေနံ့ဗူးတွေနဲ့ ပေါက်တယ်။ ရန်ရှင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကား တွေနဲ့လည်း ဆဲဆိုခဲ့ကြတယ်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်လို ခံယူထားတဲ့ မိန်းမနည်းပြ အုပ်ချုပ်နေတဲ့အတွက်တဲ့လေ’ လို့ ထိုစဉ် က အဖြစ်အပျက်ကို ကိုသူက စိတ် မကောင်းဟန်နဲ့ ရယ်သံစွက်ပြီး ပြောပြ ပါတယ်။

အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ သူ့ရဲ့ဖြစ်တည်မှုအပေါ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင် အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေကြတဲ့သူတွေကို သူ အုပ်ချုပ်နည်းပြနေတဲ့ မြန်အောင်အသင်း နဲ့အတူ ဗိုလ်စွဲအောင် လုပ်ပြနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးဘူးလို့ လည်း ကိုသူက ထပ်မံပြောပါတယ်။

သူဟာ သူ့ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုနဲ့ပတ် သက်ပြီး ဘယ်တော့မှ သိမ်ငယ်နေတာမျိုး မရှိတဲ့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း အမြဲ တမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိရှိနဲ့ ဦးဆောင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ကိုင် တွယ်ရမယ့် ဘောလုံးအသင်းကို လူသစ် တွေ ရောက်လာပြီဆိုတာနဲ့ သူ စပြောလေ့ ရှိတဲ့တစ်ခုကတော့ သူ့ရဲ့ လိင်စိတ်ကိုင်း ညွတ်မှုနဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို လေးစားအသိ အမှတ်ပြုဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ငါ့ပုံစံနဲ့ ဆရာမလို့မခေါ်နဲ့ မကြိုက် ဘူး။ ဆရာလို့ မခေါ်နိုင်ရင် ဒီအသင်းမှာ ဆက်ကစားဖို့ ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် ကိုယ့်

ဖာသာ စဉ်းစား။ ကွင်းထဲရောက် လာတဲ့ သူကငါ့တပည့်ပဲ’ လို့ ကျွန် တော် သူတို့ကို အမြဲပြောဖြစ်တယ်။

သူ့ရဲ့ အားကစားက ပေးလိုက် တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ကြိုးစားမှုတွေက သူ့ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို အကာအကွယ် ပေး နိုင်ခဲ့ပြီး သူ့ကို ပိုလို့ ရင်ကျက်လာစေခဲ့ပါ တယ်။ သူ့ရဲ့ အားကစားအတွေ့အကြုံနဲ့ အလုပ်တွေကြောင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရော အလုပ်မှာပါ လေးစားခံရတဲ့ သူတစ် ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နေခဲ့ပြီလို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။

အခုဆိုရင် သူ အားကစားသမားဘဝ ကရခဲ့တဲ့ အသိပညာတွေ၊ အတွေ့အကြုံ တွေကို ဝေငှပြီး ထက်မြက်တဲ့ မျိုးဆက် သစ် ကစားသမားလေးတွေ ပေါ်ထွက် လာအောင် နည်းပြတစ်ယောက်အနေ နဲ့ ပံ့ပိုးကူညီနိုင်ဖို့ ခံယူချက်ပြင်း ပြင်းနဲ့ ကြိုးစားနေပါတယ်။

‘LGBT ဖြစ်လည်း ကိုယ် မှန်ရင် ခေါင်းဘယ်မရွေဘူး။ သူ များပစ္စည်းခိုးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ ဒုက္ခမပေးဘူး။ အဲလို စိတ်ခံယူထားတယ်။ ဘယ်နေရာ ကားနဲ့ သွားသွား၊ ရထားနဲ့သွားသွား ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမ်ငယ်စိတ်မထား ဘူး။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို လုပ် တယ်’ လို့ ကိုသူက သူ့ရဲ့ခံယူချက်ကို ပြောပါတယ်။

ကြယ်စင်လင်း

ဒီတစ်ခေါက် LGBTအရေးဆွေးနွေးဖလှယ်ကဏ္ဍမှာ ရွေးချယ်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ သာယာတဲ့မိသားစုလေး ဖြစ်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်သင့်သလဲဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းအရာကို မေလ (၁၇) ရက်က ကျင်းပပြီးစီးခဲ့တဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လိင်တူချစ်သူများအား မုန်းတီးရှုံ့ရှာမှုကို ဆန့်ကျင်တိုက်ဖျက်ရေးနေ့ အခမ်းအနားမှာလည်း အစီအစဉ် တစ်ရပ်အနေနဲ့ ဆွေးနွေးထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကဏ္ဍအတွက် Gay ဖြစ်သူဟန်လင်းနဲ့ သူ၏မိခင်၊ lesbian များဖြစ်ကြတဲ့ သက်မြတ်နိုး၊ လင်းလက်ဖြူနဲ့ ၎င်းတို့၏ မိခင်များနှင့် မေးမြန်းထားတာကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

LGBT အရေး ဆွေးနွေးဖလှယ်

သာယာတဲ့ သက်တံမိသားစုဘဝတွေကို ဘယ်လိုတည်ဆောက်ကြမလဲ

ကြယ်စင်လင်း

သက်မြတ်နိုး (Lesbisan)

အစကတည်း အမေက ညီမရဲ့ဖြစ်တည်မှုကို ရိပ်မိတယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ်က သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြားကာလထဲမှာကျတော့ ဟုတ်တယ်လည်း မပြောဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလည်း မပြောဘူးပေါ့။ ကျွန်မတစ်ရက်မှာ Coming Out လုပ်ဖို့ စဉ်းစားမိတယ်။ Coming Out လုပ်လိုက်တော့ အမေနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ ပိုပြီးပွင့်လင်းလာတယ်။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မချစ်သူနဲ့ လုပ်ချင်တဲ့အစီအစဉ်တွေ ရှိတယ်ပေါ့။ အဲ့ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုတိုင်ပင်လာလို့ရလိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်တယ်။ တကယ်တမ်း အမေက အရမ်း Supporting ဖြစ်ပါတယ်။ စာပေးလိုက်တဲ့အချိန် အမေက လက်ခံပေးတာ ကျွန်မအတွက် ခွန်အားဖြစ်စေပါတယ်။ အစကတည်းက အမေက ညီမရဲ့ဖြစ်တည်မှုကို ခန့်မှန်းထားပြီးသား။ အဓိကက မိသားစုမှာ ကြုံနေတဲ့ပြဿနာတွေကို ဖြတ်ကျော်သွားဖို့ပါ။

ဒေါ်သင်းဌာယ်စိုး (သက်မြတ်နိုးအမေ)

သမီး Coming Out လုပ်ထားတဲ့အခါ တကယ်တမ်းပြောရင်တော့ အန်တီက မျှော်လင့်ပြီးသားပါ။ အစောကြီးကတည်းက သိလည်းသိပါတယ်။ ဒါက သားအမိကြားထဲမှာ ဝန်ခံရလောက်အောင် ဖြစ်စရာလိုတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ်လောက်က သင်တန်းတစ်ခုတက်ခဲ့ရတယ်။ ဘာရလိုက်လဲဆိုတော့ Center ထားတဲ့ အကြောင်းပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထားလား သားသမီးကို ထားလားပေါ့။ ကျွန်မက အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ဟာလေးတွေ အရင်ဆုံးလုပ်ပေးမယ့် ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တဲ့ဟာ ဖြစ်တာနဲ့စာရင် သူတို့ဖြစ်ချင်တာလေးကို မြေတောင်မြှောက်ပေးလိုက်တာ ပိုကောင်းမယ်ပေါ့။ အဲ့ဒါလေး ကျွန်မသိလိုက်တယ်။ သူတို့ဖြစ်ချင်တာလေးတွေကိုပဲ ကောင်း၏မကောင်း၏၊ သင့်တော်၏မတော်၏ကိုပဲ လုပ်ပေးတယ်။ သူဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက ချစ်နေမှာပါ။ သူတို့ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကိုပဲ ကျွန်မက အမြဲတမ်းမြေတောင်မြှောက်ပေးမှာပါ။ ကျွန်မအတွက် ထူးထူးခြားခြား မရှိခဲ့ပါဘူး။

ဟန့်လင်း (Gay)

ကျွန်တော်ဘဝမှာ တကယ်တော့ အများကြီး ညှိစရာမလိုခဲ့ပါဘူး။ အမေက အရာရာတိုင်း တကယ်နားလည်ပေးတဲ့ အမေပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ကိစ္စတစ်ခုဆို ဖုံးကွယ်ထားလေ့ မရှိဘူး။ ဒီလိုကိစ္စတွေမှ မဟုတ်ဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းပြန်လာရင် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာကအစ အမေ့ကို အသေးစိတ်ပြောပြတာဆိုတော့ ဒီလိုမျိုးဖြစ်တဲ့အချိန်မှာလည်း ဘာမှမဖုံးကွယ်ထားဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတဲ့အလျောက်ပဲ အမေက နားလည်ပေးတယ်။ အဲ့တာတော့ ကျွန်တော်အတွက် ဘုရားပေးတဲ့လက်ဆောင်ပေါ့။

ဒေါ်စိန်စိန်ဝင်း (ဟန့်လင်းအမေ)

အန်တီမှာ သား(၃)ယောက်ရှိတယ်။ အငယ်ဆုံးသားလေးပါ။ အစ်ကိုတွေနဲ့လည်း သိပ်အဆင်မပြေတော့ဘူး။ အဲ့လိုလေးဖြစ်လာတယ်။ သားကို တဖြည်းဖြည်း ဂရုစိုက်လာမိတယ်။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းသိလာတယ်။ တကယ့်အရေးကြီးဆုံးကလေး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောရင် တစ်တိုင်းပြည်လုံး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးအထိတောင် မရောက်သေးဘူး။ ကိုယ့်မိသားစု တစ်ခုထဲမှာပဲ အကုန်စိတ်ချမ်းသာဖို့ အဓိကဆိုတော့ သားလေးကိုလည်း အရမ်းစိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ ကိုယ်က အဲဒီကနေစပြီး သူ့ကို လက်ခံတာပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်နေရင်ပြီးရော၊ လောကကြီးမှာ ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး။ အားငယ်စရာမလိုဘူး။ အဲလို ရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။ ယနေ့ထက်တိုင်အောင် သားလေးစိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော။

လင်းလက်ဖြူ (Lesbian)

LGBT အပေါ်ခံယူထားတာကတော့ လူလို့ဖြစ်လာရင်တော့ ရွေးချယ်ချက်တွေ အများကြီးရှိတယ်လေ။ ယောက်ျားချင်းဖြစ်စေ မိန်းမချင်းဖြစ်စေ ဘယ်လိုပဲကြိုက်ကြိုက်ပါလူသားချင်းကြိုက်တာပဲဆိုတော့ ဒီပေါ်ခံယူထားတဲ့ စိတ်ကတော့ အချစ်ဟာ အချစ်ပါပဲ။ အချစ်ဟာ လိင်မှုကိစ္စမဟုတ်သလို လိင်မှုကိစ္စကလည်း အချစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲ ချစ်ချစ်ပါ။ အဓိက သစ္စာရှိပြီး ချစ်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ လူနှစ်ယောက်ဟာ လက်နက်ကိုင်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်နေတာထက်စာရင် ချစ်နေတာက ပိုကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ယောက်ျားလေးဆို စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ မိန်းကလေးပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကိုယ် Lesbian ဖြစ်နေတာ မသိခဲ့ဘူး။ (၉)တန်းနဲ့လောက်မှ Facebook

စသုံးရင်း သိလာခဲ့တာပါ။ ကိုယ်ဖြစ်တည်တဲ့အပေါ် အခုထိလည်း အမေက လက်မခံပါဘူး။ ယောက်ျားလေးလို ဖြစ်ချင်တာ အမေက ခွင့်မပြုဘူး။ မိန်းကလေးလိုမွေးလာရင် မိန်းကလေးလိုဝတ်ရမယ် စိတ်ထားရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကိုယ်က တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားရတယ်။ မိသားစုကို အတိုက်အခံလုပ်ရတယ်။

ဒေါ်ဝင်းဝင်း (လင်းလက်ဖြူ အမေ)

ဒီပွဲ (IDAHOT) ကို သမီး လာချင်တယ်ဆိုလို့ သမီးတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်ပို့တာပါ။ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ခံစားရတာတော့ ကလေးတွေအားလုံး သူတို့ ဆန္ဒလေးတွေ လုပ်တယ်လို့ပဲ။ အခုလို လိုက်လာတာ ပျော်ပါတယ် စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပေးရတာပေါ့နော်။ သမီးက အဲ့အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်နေတာပဲပေါ့။ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပထမ လက်ခံတာတော့ မခံနိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်။ လာမယ်ဆိုတာတောင် ခွင့်မပြုဘူး။ သူတို့ လာမယ်ဆိုလို့ အစ်မကိုယ်တိုင်လိုက်လာတာပါ။ အခုပွဲကို အခုလိုဆိုတော့ ပျော်တယ်။

ကျွန်တော်စကားအဆုံးမှာ သူမ
ပြုံးနေကျ အလှဆုံးအပြုံးကို
ပြုံးပြပါ တယ်။ သူမရဲ့
နဖူးလေးကို နှမ်းပြီး
ကျွန်တော်
နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။
သူမ ထွက်ခွာသွားတဲ့
နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး...

မပြုံးဆုံးချင်တဲ့ ကဗျာ မှော်ရုံသစ်

‘ငါရည်းစားထားတော့မယ်’
‘ဘာ’
‘ငါ ယောက်ျားလေးရည်းစားထားတော့
မယ်’
‘ငါက နင့်ရည်းစားမဟုတ်ဘူးလား’
‘နင်နဲ့ငါ ရှေ့ဆက်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်
နိုင်တော့တာ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့’

တစ်ချိန်ချိန်
သူမဆီက ဒီလို
စကားမျိုး ကြားရ
နိုင်တာသိပေမယ့်
တကယ်တမ်း ကြား
လိုက်ရတဲ့အခါ ကျွန်
တော့်ရင်ထဲမှာ လို

အပ်တာထက် ပြိုပျက်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်
တော်နဲ့ သူမရဲ့ ဆယ်နှစ်တာ ချစ်ခရီးလမ်းမှာ
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လမ်းခွဲစကားပြောဖူး
ကြပေမယ့် ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပြောခြင်းနဲ့
အတည်အတံ့ ပြောခြင်းဆိုတာကိုလည်း အလို
လို သဘောပေါက်နေပါတယ်။

သူမ
ဆက်မပြောနိုင်တဲ့စကားကို
ကျွန်တော်ကြားပါတယ်။
နှင့်က ငါ့ဘဝအတွက်
ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲဆိုတာမျိုး
ကနေ နှင့်က ငါ့ဘာမှ
အားကိုးလို့မရ
နိုင်ဘူးဆိုတာအထိ
အမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...

‘နှင့်ရက်စက်လွန်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလား’

‘နှင့်ထင်ချင်သလိုထင်တော့လေ ငါ့ဘက်က အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ စောင့်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ပြီးတော့ နှင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လူကဲ့ရဲ့တာတွေ အပြောအဆိုခံရတာတွေကို ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး’

‘နှင့်ပြောတော့ အရာရာကို နှစ်ယောက်အတူ ရင်ဆိုင်မယ်ဆို ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆို မခွဲနိုင်ဘူးဆို’

‘အဲ့ဒါ အရင်တုန်းကတော့ ဟုတ်တယ်။ အခု ငါ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ငါကြည့်ရတော့မယ်။ နှင့်က...’

‘ဆက်ပြောလေ နှင့်က... ဘာဖြစ်လဲ’

သူမ ဆက်မပြောနိုင်တဲ့စကားကို ကျွန်တော်ကြားပါတယ်။ နှင့်က ငါ့ဘဝအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲဆိုတာမျိုးကနေ နှင့်က ငါ့ဘာမှ အားကိုးလို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာအထိ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူမကို ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကာကွယ်မပေးနိုင်တာတွေ လူကြားထဲ လူရာဝင်အောင် ရှေ့ထုတ်မပြရဲခဲ့တာတွေ သူမရဲ့ တချို့လိုအပ်တွေကို ကျွန်တော် မဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ခဲ့တာတွေ စတာတွေအတွက် ကျွန်တော်အမြဲတမ်း အားငယ်နေတတ်မှန်းသိလို့ သူမ မပြောရက်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြံဖန်ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

ငွေကြေးအင်အားတောင့်တင်းမှုကိုယ်ပိုင်ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်နိုင်မှာမှန်းသိလို့ ကျွန်တော်အမျိုးမျိုး ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကပဲ ညံ့လို့လား၊ ကံကိုကပဲ ဆိုးချင်လို့လား၊ အချိန်ကပဲ နည်းလွန်းလို့လားဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိနိုင်တော့ဘူး။ ‘အခုအချိန်မှာ ဘာမှအရေးမကြီးတော့ဘူး၊ ပိုက်ဆံတစ်ခုပဲ အရေးကြီးတော့တယ်’ ဆိုတဲ့ သူမရဲ့ စကားသံလေးတွေကိုလည်း နားထဲပဲ့တင်ထပ်အောင် ကြားနေရပါတယ်။ တိုက်

ဆိုင်လွန်းအားကြီးပုံများကလည်း ကျွန်တော့် ထူထောင်လက်စလုပ်ငန်းတစ်ခု ပျက်စီးသွားတဲ့အချိန်ရယ် သူမ အရေးတကြီး ငွေလိုတဲ့အချိန်ရယ်ဟာ တစ်ထပ်တည်း လာကျရသတဲ့။ နဂိုကတည်းက မိန်းကလေးအချင်းချင်း ကြိုက်နေတယ် ယောက်ျားလျာတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာကို လူသိမခံဝံ့ခဲ့တဲ့ သူမဟာ ဘဝတိုက်ပွဲနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို လက်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

‘နှင့် တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ ထားမသွားဘူးဆို’

‘အေး ငါ့ကို ကတိမတည်တဲ့ သူတစ်ယောက်လို့သာ သတ်မှတ်လိုက်ပါတော့’

‘နှင့် အဲ့လိုမပြောပါနဲ့ဟာ ငါတို့ အချစ်က အလွယ်တကူ တည်ဆောက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ’

‘ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ဟာ...နော်’

‘နှင့်တော်တော် အတ္တကြီးတာပဲ။ ငါ အခု ငါ့မိသားစုစီးပွားရေးအတွက် ဦးဆောင်ရတော့မှာ ကိုယ်တာဝန်မယူနိုင်တဲ့သူကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့။ ငါ့ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါတော့’

သူမရဲ့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်မှုတွေကြားမှာ ကျွန်တော် တကယ်ကို ဆွံ့အသွားခဲ့ရပါပြီ။ သူမဟာ ကျွန်တော့်ကို အကြင်နာတရားကြီးမားသူ၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကြီးမားသူ၊ အတ္တနည်းလွန်းသူလို့ပဲ အမြဲမြင်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ‘မောင်ကသိပ်လေးစားဖို့ ကောင်းတာပဲ’ ဆိုတဲ့ စကားတွေကိုသာ ပြောတတ်တဲ့သူမက အခုတော့ အတ္တကြီးတယ်ဆိုတဲ့စကားကိုလည်း ပြောရက်နေနိုင်ပါပြီ။ ပြီးတော့ လွှတ်ပေးရမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ချုပ်နှောင်ထားတဲ့သူလားဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို အနှောင့်အယှက်တစ်ခုလို့ သူမ မြင်နေပါပြီ။ ‘မောင်’လို့ သူမ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခေါ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အရင့်သည်းဆုံး

စကားလုံးတွေ ပြောနေနိုင်ပါပြီ။

ကျွန်တော်သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ သူမရဲ့မေတ္တာတရားကို နောက်ထပ်လိုချင်သေးတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လမ်းခွဲပေးလိုက်တဲ့နည်းက အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာကို နာနာကျင်ကျင် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေရဲ့ ငြိငြင်ခြင်းကိုလည်း ခံရစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော် နားလည်ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ပဲ သူမကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘အေးပါ နင်ဒီလောက်ခံစားနေရမှတော့ ငါနောက်ဆုတ်လိုက်ပါတော့မယ် အဆင်ပြေအောင်နေနော်’

‘ငါလည်း ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုး မဖြစ်ချင်ပါဘူးဟာ’

‘ငါ့ကိုဖြတ်တဲ့ အကြောင်းပြချက်က ဒါအကုန်ပဲလား’

‘အမှေ့ရဲ့ ဆန္ဒသဘောထားတွေကို မလွန်ဆန်ချင်တော့တာကြောင့်လည်း ပါမယ်ထင်ပါတယ်’

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကိုပဲ ကျွန်တော် ရှိုက်ထုတ်လိုက်တော့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူမဟာ မိသားစုရဲ့ ငြိငြင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရင် တခြား အရာအားလုံးကိုပြန်ရရှိမယ့် အခြေအနေဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုအင်အားမျိုးနဲ့ သူမကို ထပ်ဆွဲထားရမှာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လိုလူမျိုးတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့သော ချစ်ခြင်းမျိုးတွေကို မစာမနာ ရှုံ့ချလွန်းတဲ့ လူတွေကိုပဲ စိတ်နာနေမိတယ်။ သူမနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ကျင့်သားရနေတဲ့ စကားပဲ ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။

‘အေးပါဟာ နင့်ဘဝ ဖြောင့်ဖြူးသာယာလှပါစေ’

‘ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် အဆက်

အသွယ်ရှိကြဦးမှာလား’

စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို နှလုံးသားရှိဟန်ဆောင်ပြီး သူမ မေးပါတယ်။ ပြတ်သားတဲ့စိတ်ရှိယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော်ဖြေဖြစ်တယ်။

‘နင့်ရှေ့မှာ ငါ နောက်တစ်ခေါက် ပေါ်လာတော့မယ် မထင်ဘူး’

‘ကံကြမ္မာတွေက ဆန်းကြယ်ပါတယ်ဟာ’

‘ငါ့ကို နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်လောက် မောင်လိုခေါ်ပါလား’

အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ

‘နောက်ဆုံးပဲနော်’

‘တော်ပါပြီဟာ အဲဒီနောက်ဆုံးတစ်ခွန်းကို အခုမခေါ်ပါနဲ့တော့။ ငါ အကြွေး မှတ်ထားလိုက်တော့မယ်’

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမ ပြုံးနေကျ အလှဆုံးအပြုံးကို ပြုံးပြပါတယ်။ သူမရဲ့ နဖူးလေးကို နမ်းပြီး ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ထွက်ခွာသွားတဲ့ သူမရဲ့ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အတောမသတ်နိုင်အောင် ကြေကွဲငိုကြွေးခဲ့ရပါတယ်။ ဒီဒဏ်ရာဟာ နှစ်တွေဘယ်လောက်ကြာကြာ မပျောက်ပျက်နိုင်တဲ့ဒဏ်ရာဆိုတာ အလိုလိုသိနေခဲ့ပါတယ်။ သူမကိုဆုံးရှုံးရတာဟာ ဘဝမှာ ဘာမှမကျန်တော့လောက်အောင် အရာရာကို နှုတ်ယူခံလိုက်ရသလို ဆုံးရှုံးမှုမျိုး ဆိုတာကိုလည်း သူမ သိအောင် မပြောပြဖြစ်တော့ပါဘူး။ ရင်ထဲက အက်အက်ကွဲကွဲ ထပ်တလဲလဲနဲ့ စာတိုလေးတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်နေမိတယ်။

ငါ့ရင်ကို ထက်ခြမ်းခဲ့ပြီးမှ တည်ဆောက်ထားတဲ့ မင်းဘဝမှာ ပျော်အောင် နေခြင်းဖြင့် ငါ့ကိုကျေးဇူးဆပ်ပါ’

မှော်ရံသစ်

ကျွန်တော်စကားအဆုံးမှာ သူမ ပြုံးနေကျ အလှဆုံးအပြုံးကို ပြုံးပြပါတယ်။ သူမရဲ့ နဖူးလေးကို နမ်းပြီး ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ သူမ ထွက်ခွာသွားတဲ့ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး...

သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့စည်းဟာ
 ထူထူလေးလား၊ ပါးပါးလေးလား
 တွေ့တိုင်းရင်မောနေရတဲ့
 အခိုက်အတန့်တွေလား
 ဘယ်သူမှမသိလိုက်တဲ့
 သက်ပြင်းချသံတွေလား

(၁)

ကျောင်းပျက် ဝိုင်

ကျောက်သင်ပုံးပေါ်သို့ ရိုက်လိုက်သော
 ဆရာ၏ ကြိမ်လုံးသံကြောင့် တစ်တန်းလုံးတိတ်
 ဆိတ်သွားသည်။ မကြာသေးမီက ဆူညံနေခဲ့
 သော စာသင်ခန်းလေးသည် ရုတ်တရက်တိတ်
 ဆိတ်သွားသည်။ တစ်တန်းလုံး၏ အကြည့်က
 ဆရာဆီကို ရောက်သွားကြသည်။ ဆရာသည်
 တစ်တန်းလုံးကို ဒေါသဖြစ်နေ
 သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်
 ကြည့်နေသည်။ တစ်ခုခုကို
 စိတ်ဆိုးလာသည့် ပုံပေါ်သည်။
 အရိုက်ကြမ်းသော ဆရာဖြစ်
 သောကြောင့် တစ်ကျောင်းလုံး

က ကြောက်ရသောဆရာ ဖြစ်သည်။
 တစ်တန်းလုံး ငြိမ်ကျသွားကြသည်မှာ ဘေး
 က သူငယ်ချင်း၏ အသက်ရှူသံကိုပင် ကြားရ
 လောက်သည်အထိ ဖြစ်သည်။

‘ဒါ ဘယ်သူရေးတာလဲ’

ဆရာလက်ထဲတွင် ပန်းနုရောင် စာရွက်
 လေးတစ်ရွက်။ စာရွက်လေး၏ နောက်ခံတွင်
 အသည်းပုံလေးများပါပြီး လက်ရေးခိုင်းခိုင်းလေး
 များဖြင့် ရေးထားသော စာလုံးလေးများကို တွေ့ရ
 သည်။ ရည်း စားစာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

‘ဘယ်သူရေးတာလဲလို့ မေးနေတယ်’
 ‘.....’

တစ်တန်းလုံး ဘယ်သူမှ ပြန်မဖြေကြ။
 ရည်စားစာထဲတွင် ရေးသူက နာမည်ကို ထည့်မရေး
 ထားတာဖြစ်မည်။ နာမည်ရေးထားပါက ဆရာ
 အလွယ်တကူ သိပြီးသားဖြစ်ပြီး ယခုလို မေးနေ
 မည်မထင်။

‘ကောင်းပြီ ယောက်ျားလေးတွေ အားလုံး
 မတ်တပ်ရပ်ပါ’

ဟင်...ဒါဆို ဒီပြဿနာရဲ့
တရားခံက လက်ရှိပေါ့။
မိန်းကလေးများ
စုပြုံ ကြည့်လာကြတော့
လက်ရှိ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။
သေချာပြီ ရည်းစားစာကို
ရေးပြီးပေးခဲ့သူဟာ
လက်ရှိ ဖြစ်သည်။
လက်ရှိ၏ အခြေအနေကို
ကြည့်ရတာတော့
ဝန်ခံမည်ပုံတော့မပေါ်...

ဆရာစကားကြောင့် အတန်းထဲရှိ
ယောက်ျားလေးများအားလုံး မတ်တပ်ရပ်
ကြသည်။ မိန်းကလေးများကတော့
ဘာမှန်းမသိတဲ့ စကားများဖြင့် အချင်း
ချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောနေကြသည်။
'ထပ်မေးမယ် ဒီစာကို ဘယ်သူရေး
တာလဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ထားတာကို
တာဝန်ယူရဲရတယ်ကွ'

ကျွန်တော်တို့တွေ မတ်တပ်ရပ်
လက်ပိုက်ထားရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် အကဲခတ်ကြည့်ကြသည်။
ဘယ်ကောင်ကများ ပြဿနာကို မီးမွှေး
ထားလိုက်သည် မသိ။ လက်သည်မပေါ်
ရင် အားလုံးကို ဆရာ ကြိမ်ဒဏ်ပေးလျှင်
ဘာမသိညာမသိနှင့် ခံရဦးမည်။

'သမီး လင်းလက် ဒီစာကို သမီးဆီ
ဘယ်သူပေးတာလဲ'

'မသိပါဘူးဆရာ။ သမီးလွယ်အိတ်
ထဲ လာထည့်ထားတာပါ'

လင်းလက်ဆိုသော ကောင်မလေး
က အတန်းထဲတွင် ယောက်ျားလေးများ
စိတ်ဝင်စားလောက်အောင် လှသော
ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ ရည်းစားစာ
အပေးခံရတိုင်း ဆရာ၊ ဆရာမများကို
သွားတိုင်လေ့ရှိပြီး ဘဝင်မြင့်နေတတ်
သော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်။ (ကျွန်တော်ကတော့ ကြည့်မရပါ။)

ဆရာဖြန့်ပြထားသော ရည်းစားစာ
ထဲမှ လက်ရေးများ၏ ပိုင်ရှင်ကို ရှေ့ဆုံး
တန်းက မိန်းကလေးများက ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါဖြစ်နိုင်ကြောင်း တိတ်တိတ်လေး
ဟောကိန်းထုတ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်
တို့ကလည်း အချင်းချင်း အကဲခတ်နေကြ
သည်။ အဖြေမပေါ်ရင်တော့ အားလုံး
အပြစ်ပေးခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။ မကြာ
ပါ။ တဖြည်းဖြည်း မိန်းကလေးများ၏
အကြည့်က ကျွန်တော့်ဘေးထိုင်ခုံဆီကို
စိုက်ကြည့်လာကြပြီး စကားတွတ်ထိုးနေ
ကြသည်။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်

တော့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ လက်ရှိ။

ဟင်...ဒါဆို ဒီပြဿနာရဲ့ တရားခံ
က လက်ရှိပေါ့။ မိန်းကလေးများ စုပြုံ
ကြည့်လာကြတော့ လက်ရှိ ခေါင်းငုံ့သွား
သည်။ သေချာပြီ ရည်းစားစာကို ရေးပြီး
ပေးခဲ့သူဟာ လက်ရှိ ဖြစ်သည်။ လက်ရှိ
၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရတာတော့
ဝန်ခံမည်ပုံတော့မပေါ်။ ဝန်ခံလိုက်လျှင်
လည်း ဆရာကြိမ်ဒဏ်က ညာမည်မဟုတ်။
မဝန်ခံပြန်ပါကလည်း အတန်းထဲက
ယောက်ျားလေးအားလုံး အရိုက်ခံရမည်။

'ကျွန်တော် ရေးတာပါဆရာ'

သတိမထားလိုက်ခင်မှာပဲ ကျွန်
တော် ပြောထွက်သွားသည်။ လက်ရှိ
ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩကြည့်သည်။
မိန်းကလေးများ ဇေဝဇေဝါဖြစ်ကုန်သည်။
လင်းလက်ဆိုသော ကောင်မလေးကတော့
ကျွန်တော့်ကို နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

'ကောင်းပြီ...မင်း ရှေ့ထွက်ခဲ့။
ကျွန်တို့ကောင်တွေ ထိုင်'

ကျွန်တော် လက်ပိုက်ပြီး အတန်း
ရှေ့ ထွက်လိုက်သည်။ တစ်တန်းလုံးရှေ့
တွင် ဆရာက ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

'မင်းက...ဘာလဲ'

'ကျောင်းသားပါ ဆရာ'

'ကျောင်းသားဆိုရင် ဘာလုပ်ရမလဲ'

'စာကြိုးစားရပါမယ်'

'မင်းအပြစ် မင်းသိသလား'

'ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်'

'ဟိုဘက်လှည့်'

ကျွန်တော် အတန်းသားများကို
ကျောပေးရပ်လိုက်သည်။

'ကျောင်းစာကို စိတ်မဝင်စားတဲ့
ကျွန်တို့အကောင်တွေ ကြည့်ထား'

ဆရာပြောလည်းပြော ကြိမ်လုံးကိုင်
ထားသောလက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။
အားပါသော ရိုက်ချက်ကြောင့် ပထမ
တစ်ချက်မှာတင် ကျွန်တော့်ဒူးများ ညွတ်
သွားသည်။ ငါးချက်တိတိ လွှဲရိုက်ပြီးသွား

ချိန်တွင် မတ်တပ်ရပ်ထားနိုင်ဖို့ပင် အား ယူထားရသည်။ ခြေသလုံးများ ရောင် ရမ်းသွားပြီး တစ်ဆစ်ဆစ် နာကျင်နေ သည်။ ကျွန်တော် အပြစ်ဒဏ်ခံယူပြီး နေရာမှာ ပြန်ထိုင်တော့ လက်ျာ ကျွန် တော့်ကို စိတ်မကောင်းတဲ့ မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ စကားမပြောသော် လည်း တောင်းပန်ချင်နေပုံရသည်။ ကျွန် တော်ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထိုနေ့က တစ်နေ့ လုံး ရည်းစားစာကိစ္စက မိန်းကလေးများ ကြားတွင် ရေပန်းအစားဆုံးသတင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

(၂)

ကျွန်တော် ရည်းစားစာကိစ္စနှင့် ကျောင်းမှာ အပြစ်ပေးခံရကြောင်းကို မေမေ သိသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တော့ မတင်ပါ။

‘သားရယ်...ဘာလို့များ အချစ်ကိစ္စ ကို စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ။ သားတကယ် ပဲ အဲဒီကောင်မလေးကို သဘောကျ သလား’

‘အလကားပါ မေမေရယ်...သားက အပျော်ရေးတာပါ။ ပြီးတော့ စလိုက်တာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး’

‘တကယ်မဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ သားရယ်။ ပညာရှာတဲ့အရွယ်မှာ စာကိုပဲ ကြိုးစားစမ်းပါ။ မေမေက မင်းအဖေမရှိ တော့တဲ့ နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုရန်ကန်ခဲ့ရ တယ်ဆိုတာ သားအသိဆုံးပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ။ သား စာပဲ ကြိုးစားပါ့မယ်’

တကယ်တော့ ကျွန်တော် အမေ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောဖို့ကောင်းပါသည်။ အရာရာ မထိမ်ချန်ဘဲ ပြောပြလေ့ရှိတဲ့၊ အမြဲတမ်း အမှန်အတိုင်း ပြောလေ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခေါက် အမေ့ကို အဖြစ် မှန် မပြောဖြစ်ပါ။

သင်္ချာတွေ တွက်နေရင်းက မျက်စိ ထဲ ဆရာလက်ထဲက ပန်းနုရောင်စာရွက် လေးကို မြင်နေမိသည်။ လက်ရေးပိုင်း လေးတွေက ကျွန်တော်နဲ့ဆင်သည်။ လက်ျာလက်ရေးနှင့် ကျွန်တော့်လက်ရေး က ဆင်သည်။ လက်ျာ ဘယ်တုန်းကစလို့ လင်းလက်ဆိုတဲ့ ဘဝင်ရူးမလေးကို ချစ် သွားတာလဲ...။ တွေးရင်း ရင်တွေ ပူလာ သည်။ အိုး ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့...။ သူ့ဟာသူ ချစ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ ဟို ဘဝင်ရူး မလေးကိုက ချစ်စရာကောင်းနေတာကိုး။ ချစ်စရာကောင်းလို့ ချစ်တာ ချစ်ပါစေ ပေါ့။ ငါဘာတွေ လျှောက်တွေးနေတာလဲ။

ရည်စားစာထဲမှာ လက်ျာ ဘာတွေ များ ရေးထားတာပါလိမ့်။ မင်းကိုချစ် တယ်...ဆိုတာလောက်ထိတော့ မတို တောင်း။ ဆရာပြတုန်းက တစ်မျက်နှာ အပြည့်နီးပါးရေးထည့်ထားသော စာလုံး များကို အပြည့်မြင်ခဲ့သေးသည်။ အလှ အပတွေကို ဖွဲ့နွဲ့ထားတဲ့ စာတွေဖြစ် မည်။ ချစ်ခွင့်ပန်ရင်း အဖြေတောင်းထား တဲ့ စာသားတွေလည်းဖြစ်မည်။ လက်ျာ မင်းစာပဲ ကြိုးစားစမ်းပါကွာ။ နေစမ်းပါ ဦး။ ငါကရော ဘာလို့ လက်ျာအကြောင်း တွေ တွေးနေမိတာလဲ။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ လက်ျာ အကြောင်းတွေ တွေးနေမိတာ ကြာပြီဖြစ် သည်။ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းများစွာ ရှိပါလျက် လက်ျာက ကျွန်တော့်အတွက် ထူးခြားနေခဲ့သည်။ ဘယ်လိုထူးခြားသလဲ ဆိုလျှင်တော့ အော်တိုစာအုပ်လေးများ တွင် သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ရေးတတ် သော ‘ငါနှင့်ကို သိပ်ခင်တာပဲ။ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါ’ ဘာညာ ဆိုတဲ့ စာကြောင်းမျိုးတွေက သူ့ကို ညွှန်း လို့ရသည်။ (ဒီထက်လည်း ပိုချင်ပိုနိုင် သည်။) ကျွန်တော့်အတွက် ထူးခြားသည် ဟုသာ ဆိုသော်လည်း လက်ျာဘက်က တော့ ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက် သာမန်

သူငယ်ချင်းသာဖြစ်သည်။

အရိုက်ခံရသည့်နေ့က ကျွန်တော့် ကို လှမ်းကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မြင် ယောင်မိတော့ ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ နာကျင်မှုတွေ ပျောက်သွားသလို ခံစားရ သည်။

‘ဟဲ့...သား ဘာတွေပြုံးနေတာလဲ’
‘ဗျာ...ဟို...အဲ...ဘာမှ မဟုတ်ပါ ဘူး’

အမေ ကျွန်တော့်ကို သေချာစွာ အကဲခတ်သည်။ ကျွန်တော် အနေရခက် သွားသည်။

‘ငါ့သားတော့ တစ်ခုခုတော့ တစ် ခုခုပဲဟေ့ ရိုးကို မရိုးတော့ဘူး’
ကျွန်တော် ရှက်သွားသည်။
‘မေမေကလည်းဗျာ... ဘာမှမဟုတ် ပါဘူးဆိုနေ’

အမေ့ကို ပြောရင်း တွက်လက်စ သင်္ချာစာအုပ်ကို ပြန်ကြည့်မိတော့ ကျွန် တော် လန့်သွားသည်။ သင်္ချာလေ့ကျင့် ခန်း စာအုပ်လေးပေါ်တွင် ဘယ်လိုဖတ် ဖတ် နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်သော သင်္ကေတများနှင့် အရပ်များ ရေးဆွဲထား မိပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ အမေ မမြင် အောင် စာအုပ်ကို ကပျာကယာ ဝှက် လိုက်ရသည်။

လက်ျာ...မင်းတော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်။

(၃)

သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ စည်းဟာ ထူထူလေးလား ပါးပါးလေးလား တွေ့တိုင်းရင်မောနေရတဲ့ အခိုက်အတန့်တွေလား ဘယ်သူမှ မသိလိုက်တဲ့ သက်ပြင်းချသံတွေလား စာမျက်နှာပေါ်မှာ ရေးချလိုက်တဲ့ စာသားတွေကို ကျွန်တော်ဆက်မရေးဖြစ်

**နောက်ရက်တွေမှာ
 ဝိုင်နဲ့ စကားပြောဖို့
 ကျွန်တော်ကြိုးစားကြည့်သည်။
 သူ့ကို မြင်လိုက်ရုံနဲ့
 လက်တွေ့အေးစက်လာပြီး
 ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
 ရယ်မောနေမိသည်။
 သေပြီကွာ...။
 ဘယ်လို ခံစားမှုကြီးလဲ ...**

တော့ပါ။ အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး ပြီး
 ကတည်းက နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ
 ကဗျာအပိုင်းအစလေးတွေ ရေးလိုက်။
 သီချင်းနားထောင်လိုက်နဲ့ အချိန်တော်
 တော်များများကို ကုန်ဆုံးနေလိုက်သည်။
 အခုတလောမှာလည်း ‘သူငယ်ချင်းကို
 ရည်းစားမလုပ်ဖို့ ဘယ်သူတွေ စပြောခဲ့
 လဲ’ ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားကို ထပ်တလဲ
 လဲ ရွတ်ဆိုနေမိသည်။

ကျွန်တော် အခုချိန် အတွေ့ချင်ဆုံး
 လူတစ်ယောက်သည် ဝိုင် ဖြစ်သည်။
 ကျွန်တော့်အတွက် အရိုက်ခံသည့်နေ့က
 အတန်းရှေ့မှာ နာကျင်လွန်းလို့ ညွတ်ကျ
 သွားတာတောင် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြခဲ့
 သေးသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်တော့်
 အတွက် ဝန်ခံသွားသလဲ မသိပါ။ ဘာ
 ကြောင့်လဲဟု ကျွန်တော်မေးချင်ပါသည်။
 အတန်းချိန်တွေမှာ ဝိုင်ကို ကျွန်တော်မေး
 ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။ သို့သော် သူက
 လည်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုနေတာရယ်။
 ကျွန်တော်(ဘာကြောင့်မှန်းမသိ) သူ့ကို
 စကားပြောဖို့ ကြိုးစားတိုင်း ရင်မောနေမိ
 တာရယ်နဲ့ပဲ စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

လင်းလက်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက
 လှသည်။ အတန်းထဲက ကောင်လေးတွေ
 (ကျွန်တော်အပါအဝင်) စိတ်ဝင်စားကြ
 သည်။ ကျွန်တော် လင်းလက်ကိုတွေ့ရင်
 ရင်ခုန်သည်။ ဒါအချစ်ပဲဖြစ်မည်။ ကျွန်
 တော် အရမ်းကြီးတွေဝေမနေဘဲ ရည်းစား
 စာပေးလိုက်သည်။ အတိုင်ခံရမည်ထိ
 တော့ ကြုံတွေ့ပြီးသားဖြစ်သည်။ ဒါက
 ပြဿနာမဟုတ်သေး။ ဝိုင် ကျွန်တော့်
 အစား အရိုက်ခံလိုက်ရသည့်နေ့က စပြီး
 ပြဿနာကစသည်။ အတန်းထဲက မိန်း
 ကလေးတွေက တရားခံမှာ ကျွန်တော်
 ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်သော်လည်း ဝိုင်က
 သူပါဟုပြောတော့ အားလုံး မျက်စိလည်

ကုန်သည်။ ဝိုင်က စာကြိုးစားသော ကောင်
 လေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လင်းလက်ကို
 စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟု ကျွန်တော် မထင်
 ပါ။ အဲဒီ တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော် ဝိုင်ကို
 အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေမိသည်။
 ညရောက်တော့လည်း သူ့အကြောင်းပဲ
 တွေးနေမိသည်။ လင်းလက်တုန်းက
 တောင် ကျွန်တော် တစ်ခါမှ အဲလို မဖြစ်
 ဖူးခဲ့။ ပြဿနာပဲကွာ...။

နောက်ရက်တွေမှာ ဝိုင်နဲ့စကား
 ပြောဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားကြည့်သည်။
 သူ့ကို မြင်လိုက်ရုံနဲ့ လက်တွေ့ အေးစက်
 လာပြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်မောနေ
 မိသည်။ သေပြီကွာ...။ ဘယ်လို ခံစားမှု
 ကြီးလဲ။ စာသင်ချိန်တွေမှာ သူ့ကို ခိုး
 ကြည့်သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲ သူသွား
 တတ်သည့် နေရာတွေကို တိတိတိတိလေး
 နောက်က လိုက်ကြည့်တတ်လာသည်။

တစ်ခါတလေလည်း အားမလိုအား
 မရနဲ့ အဲကောင်လေးကို ဖက်ထားပြီး
 စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်သည်။
 နောက်ဆုံးတော့ ရည်းစားစာကို လင်း
 လက်ကို မပေးဘဲ ဝိုင်ကို ပေးခဲ့သင့်သည်
 ဟု နောင်တရမိတော့သည်။
 ချစ်တယ်...ဝိုင်။

(၄)

အချစ်သည် သစ်ပင်လေးတစ်ပင်
 ဖြစ်မည်ဆိုပါက စတင်ပျိုးရသည်ထက်
 ရှင်သန်နေတဲ့ အပင်လေးကို ရွှေ့ပြောင်း
 စိုက်ပျိုးရခြင်းမျိုး ဖြစ်မည်ထင်သည်။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်များသည် ရှည်
 ကြာလွန်းသည်။ ကျောင်းဖွင့်ချိန်ထိ ကျွန်
 တော် မစောင့်နိုင်သောကြောင့် ဝိုင်တို့အိမ်
 ဘက် သူငယ်ချင်းများကို မေးမြန်းပြီး
 သွားကြည့်သည်။ လမ်းညွှန်မှုတွေအရ
 ရှာတွေ့သော ဝိုင်တို့အိမ်သည် အိမ်အပြင်
 ဘက်မှ သော့ခတ်ထားသည်။ ကျွန်တော်
 နေ့စဉ်ရက်ဆက် သွားကြည့်မိသော်လည်း

အိမ်မှာ သော့ခတ်ထားလျက်သာ...။ ဝိုင်
၏ အရိပ်အယောင်လေးများ မြင်ရနိုးနိုး
သတိရတိုင်း သွားကြည့်မိသော်လည်း
လုံးဝမတွေ့။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှ ဝိုင်
တို့ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုရသည်။ ကျွန်
တော် ဆက်သင့်၊ မဆက်သင့် တွေဝေနေ
သည်။ ဝိုင် လာကိုင်ရင် ကျွန်တော်ဘာ
ပြောရလဲ။ ဝိုင် မဟုတ်တဲ့ တစ်ယောက်
ယောက်ဆိုရင်လည်း ဘာပြောရမလဲ
မသိပါ။ သို့သော် တစ်ညတွင် ကျွန်တော်
အားတင်းပြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟယ်လို’

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်သံသည် အမျိုး
သမီးတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်သောကြောင့်
ဝိုင် အမေ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

‘ဟယ်လို’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဝိုင်နဲ့ပြောချင်လို့
ပါခင်ဗျာ’

‘ဪ...သား သူငယ်ချင်းလား...။
အိပ်နေပြီကွယု အန်တီ...ခေါ်ပေးရမလား’
‘နေ...နေပါစေ...အန်တီ’

ဘာဆက်ပြောမှန်းမသိသောကြောင့်
ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်သည်။ နောက်တစ်
နေ့တွင် ကျွန်တော် ဝိုင်တို့အိမ်ရှေ့ ထပ်
သွားပါသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် “အိမ်ရှောင်း
မည်” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲ
ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်
နားမလည်နိုင်မှုများနှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့
သည်။ အပြန်တွင် ဝိုင်တို့အိမ်သည်
ကျောင်းနှင့် နီးသောကြောင့် ကျောင်းဝင်း
ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲရှိ
ဘောလုံးကွင်းထဲတွင် ကျောင်းသားအချို့
ဘောလုံးကန်နေကြသည်။ နွေရာသီ
ကျောင်းပိတ်ထားသောကြောင့် စာသင်
ဆောင်များသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။
ဘောလုံးကွင်းကို ဝန်းရံထားသည့် ဂျပန်
ပိတောက်ပင်များကို ငေးကြည့်ရင်း မြင်
ကွင်းက မှိုင်းညှို့လာသည်ဟု ထင်သည်။

‘လကျာ...ငါတို့နဲ့ ဘောလုံးကန်
မယ်’

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကျွန်
တော်ကို တွေ့သွား၍ ကစားရန်ခေါ်သည်။
ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘ဘောလုံးမကန်ဘဲနဲ့ မင်း ကျောင်း
ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ လကျာ’

‘အင်း...ငါ...ငါ...ဝိုင်ဆီသွားရင်း
မတွေ့တာနဲ့ ကျောင်းထဲ ဝင်လာတာ’

‘ဝိုင်က မန္တလေးပြောင်းပြီလေ။
မင်း မသိဘူးလား’

‘ဟင်’

‘ဟုတ်တယ်...သူတို့ မန္တလေးကို
အပြီးပြောင်းတာ။ ဟိုမှာပဲ အခြေချတော့
မယ်တဲ့’

‘ဒါ...ဒါဆို...ဘယ်နေ့ကတည်းက
သွားတာလဲ။ ငါ...ငါ နှုတ်မဆက်လိုက်ရဘူး’

‘ဒီနေ့ရထားနဲ့ပဲ။ ဘူတာလိုက်သွား
ရင်တောင် မမှီနိုင်လောက်တော့ဘူး’

သူငယ်ချင်းက လက်ပတ်နာရီကို
ငုံကြည့်ရင်းပြောသည်။ ကျွန်တော် ရုတ်
တရက် အသက်ရှူမဝသလို ဖြစ်လာသည်။
ဝိုင်နှင့် နောက်တစ်ခါဆုံဖို့ ကျောင်းဖွင့်
ရက်များကို မျှော်နေရသူ ကျွန်တော့်
အတွက်တော့ သတင်းဆိုးတစ်ခုဖြစ်
သည်။ မဖြစ်မနေ တစ်ခေါက်တော့ ကျွန်
တော် တွေ့ချင်ပါသည်။ ဘူတာရုံကိုပဲ
ကျွန်တော်ပြေးသွားရမလား...။ အိမ်ကိုပဲ
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်သွားရမလား
မဝေခွဲတတ်တော့။ သူငယ်ချင်းက ကျွန်
တော့်ကို စကားတွေ ပြောနေသေးသည်။
ဘာတွေမှန်း ကျွန်တော်မသိတော့။ နား
ထဲတွင် ရထားဥဩသံ သဲ့သဲ့ကြားသည်။
ကျွန်တော် ဘောလုံးကွင်းကို ဖြတ်လျှောက်
လိုက်သည်။ ဂျပန်ပိတောက်ပင်များထဲသို့
တိုးဝင်လိုက်ရင်း ရထားသံလမ်းဘက်
မျှော်ကြည့်မိသည်။ ရထားသံလမ်းနှင့်
ကျောင်းနယ်နိမိတ်ကြားတွင် ကားလမ်းမ
ရှိပြီး စည်းရိုးအဖြစ် သံဆူးကြိုးများဖြင့်

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှ
ဝိုင်တို့ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်
တစ်ခုရသည်။ ကျွန်တော်
ဆက်သင့်၊ မဆက်သင့်
တွေဝေနေသည်။
ဝိုင် လာကိုင်ရင် ကျွန်တော်
ဘာပြောရလဲ။ ဝိုင် မဟုတ်တဲ့
တစ်ယောက်ယောက်ဆိုရင်လည်း
ဘာပြောရမလဲ မသိပါ...

လက်ျာကို
တစ်ယောက်ယောက်များ
တွေ့မိသလားဟု
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကို
မေးမြန်းရင်းဖြင့်
ကျောင်းဝင်းကြီး၏
မျက်နှာစာဘက်ကို
ရောက်လာခဲ့သည်။
သံလမ်းဘက်သို့ ငေးနေသော
လူတစ်ဦးအနီး ကျွန်တော်
ချဉ်းကပ်သွားသည်...

ကာရံထားသည်။ မီးရထားခုတ်မောင်းသံ
သည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာပြီး
ကျွန်တော်ငေးကြည့်ရာဘက်သို့ နီးသ
ထက်နီးလာသည်။ ရာသီဥတုသည် မှိုင်း
ညိုနေရာမှ မိုးဖွဲလေးများအဖြစ် ရွာချ
သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ ဖြတ်
သန်းနေသည့် ရထားတွဲများကို ဝမ်းနည်း
စွာ ကျွန်တော် ငေးကြည့်သည်။ ရထား
အရှိန်မြန်လွန်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။
ခဏအတွင်း မြင်ကွင်းထဲက ဝေးရင်းဝေးရင်း
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သံလမ်းရဲ့ ဟိုး
တစ်ဖက်မှာ တောင်ခြေက ဈေးလေးတစ်ခု
နှင့် တောင်တန်းကြီးများသာ မြင်ရတော့
သည်။ သို့သော် ဝေဝေဝါးဝါး။ မိုးရေ
တွေအောက်မှာ ဆက်ပြီး ရပ်နေမိသည်။
“အခြေခံပညာ အထက်တန်းကျောင်း”ဟု
သော သံဆူးကြိုးနားက ကျောင်းဆိုင်း
ဘုတ်နားမှာ ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့လိုက်မိ
ချိန်တွင် မျက်ရည်များကျဆင်းလာသည်။
ဝိုင်ကို သယ်ဆောင်သွားသော ရထား
ကြီး ကျွန်တော်၏ အဝေးဆုံးသို့ ခုတ်မောင်း
နေချိန်တွင် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းစွာငိုကြွေး
နေမိသည်။

(၅)

ဆရာ၊ ဆရာမများကို ရိုသေစွာ
ရှိခိုးကန်တော့ပြီးနောက် ငယ်သူငယ်ချင်း
များဖြင့် ကလေးဘဝက အကြောင်းအရာ
များကို ပြန်လည်ပြောကြရင်း ရယ်ကြမော
ကြသည်။ ဧရာကြောင့် အိုမင်းနေကြသော
ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများကို ကြည့်ရင်း
သံဝေဂရမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ အသက်
တွေလည်း ငယ်မှ မငယ်ကြတော့။ အိမ်
ထောင်ကိုယ်စီနှင့် တချို့များ သားတွေ၊
သမီးတွေပင် အရွယ်ရောက်နေကြပြီဖြစ်
သည်။ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများကို
ဂါရဝပြုရင်း ငယ်ငယ်က အကြောင်းများ
ပြန်လည်ပြောဖြစ်ကြသည်။
‘သူ...သမီးကို ငယ်ငယ်က ရည်းစား

စာပေးလို့ ဆရာကြီး...ကြိမ်လုံးစာမိတာ
သူလေ’

လင်းလက်က ဆရာကြီးကို ပြန်
ပြောပြတော့ ဆရာကြီးက မှတ်မိကြောင်း
ပြောရင်း ပြုံးနေသည်။ ကျွန်တော်က
လင်းလက်ပြောနေသည်ကို ရယ်မောနေ
လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အမှတ်
တရဖြစ်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု
ဒီကျောင်းမှာ မွေးဖွားခဲ့သည်။ အတိတ်ကို
ပြန်သတိရတော့ အဦးဆုံး ကျွန်တော့်ခေါင်း
ထဲ ဝင်လာတာ...လက်ျာ...။

သူဘယ်မှာလဲ...။

လက်ျာကို တစ်ယောက်ယောက်များ
တွေ့မိသလားဟု တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက်ကို မေးမြန်းရင်းဖြင့် ကျောင်းဝင်း
ကြီး၏ မျက်နှာစာဘက်ကို ရောက်လာခဲ့
သည်။ သံလမ်းဘက်သို့ ငေးနေသော
လူတစ်ဦးအနီး ကျွန်တော် ချဉ်းကပ်သွား
သည်။

‘ဟိတ်...ဘာတွေ...တွေ့နေလဲ’

ကျွန်တော့် အသံကြောင့် လက်ျာ
လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဪ...ဝိုင်...ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ် ဒီနေရာလေးကို အမြဲလာနေကျပဲ
လေ။ အခုလည်း ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို
ကန်တော့ပြီး ဒီဘက်ကို ထွက်လာတာ’
လက်ျာ ကျွန်တော့် ပခုံးကို လှမ်း
ဖက်ရင်း စကားစဖို့ပြင်သည်။

‘ကိုယ်...’

ကျွန်တော် သူ့ကို စောင်းကြည့်ရင်း
‘ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောဦးမလို့လား’
ဟု စသည်။ သူပြုံးရယ်သည်။

‘ဘယ်တော့မှ မရိုးမယ့် ပုံပြင်ပေါ့
ဝိုင်ရယ်’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး ဘောလုံးကွင်း
ကို ဖြတ်၍ လက်ချင်းချိတ်လျှောက်လာ
ကြသည်။ အာစရိယပူဇော်ပွဲပြုလုပ်ရာ
ခန်းမအနားအရောက်တွင် ကျွန်တော်က
လက်ျာအား

‘ဟိုမှာ...လင်းလက်’ ဟု ညွှန်ပြသည်။ သူကြည့်ရင်း မျက်နှာ မသိမသာ ရှဲ့သွားသည်။

‘အဲဒီ ဖက်တီးမကြီးက လင်းလက်လား’

‘အင်းလေ။ ဘာတုန်း။ မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူပဲ မေတ္တာစာတွေ ပေးပြီးတော့’

လက်ျာ ရယ်ပါသည်။

‘လူမှားပေးတာ’ ဟု ပြောတော့ ကျွန်တော်တို့ ရယ်ကြသည်။

‘ဘာတွေ သဘောကျနေကြသလဲ ဒီနှစ်ယောက်’

‘ဟာ...ဆရာကြီး...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေပြောရင်း ရယ်နေကြတာပါ’

‘အေးကွယ် ငါ့တပည့်တွေ အခုကျတော့လည်း ဆရာဝန်ကြီးတွေဖြစ်လို့ လက်ျာလည်း ဆေးကျောင်းဝင်သွားတာ အံ့ဩစရာပဲ...ဒီကောင်က...ငယ်ငယ်က လူမိုက်။ သားတို့တွေ ဆေးကျောင်းမှာ ပြန်တွေ့ကြတာလား’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ (အမှန်တော့ ဆေးကျောင်းမရောက်ခင် အဖြစ်အပျက်များသည် ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်သဖွယ် ရှိခဲ့သေးသည်။)

လက်ျာ၏ ဆန္ဒမပါဘဲ လင်းလက်နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့သည်။ လင်းလက်ကို အလယ်မှာထား၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးက ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီရပ်ကာ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

‘နောက်နှစ် အာစရိယပူဇော်ပွဲကိုလည်း အလုပ်မအားချင်နေ လာပါဟယ်’ ဟု ဒေါ်လင်းလက်မှ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောသည်။

‘ဒီအချိန်လေးပဲ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ၊ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့ ပြန်ဆုံရတာ လာမှာပေါ့ဗျာ’ ဟု ကျွန်တော်က

ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟဲ့...နင်တို့ အခုနက ရိုက်တဲ့ပုံ Facebook ပေါ် မတင်နဲ့နော်... ငါ့ယောက်ျား တစ်မျိုးထင်နေမယ်’

‘စိတ်ချပါဗျာ...လုံးဝ မတင်ဘူး... စိတ်ချ...စိတ်ချ’ ဟု လက်ျာက အားရပါရပြောသည်။ ဒေါ်လင်းလက်ကတော့ မျက်စောင်းထိုးသည်။

အချိန်စက်ဝိုင်းများ တရွေ့ရွေ့လှည့်ပတ်မှုမှာ ကျွန်တော်တို့တွေ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံဖြင့် ဘဝခရီးကို ဖြတ်သန်းကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာများ ရှိမည်။ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်းများလည်း ရှိသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အခိုက်အတန့်များနှင့်လည်း တွေ့ကြုံရမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသမျှ အမှတ်တရများအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့မည်သာဖြစ်သည်။

ဒဏ္ဍာရီဆန်သော အဖြစ်အပျက်များ၊ ရှေးရှေးက ဖြစ်ရပ်များကို ပုံပြင်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အမှတ်တရပြောကြသည်။ ဘဝသည် အနာဂတ်ခရီးအတွက် ကြိုမသိနိုင်သော်လည်း ပုံပြင်များ၏ အတော်များများ အဆုံးသတ်သကဲ့သို့ “အသက်ထက်ဆုံးပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်သွားကြလေသတည်း” ဟူသော ဘဝမျိုး ပိုင်ဆိုင်လိုပါသည်။

အာစရိယပူဇော်ပွဲမှအပြန် ကားပေါ်တွင် အတွေးနယ်ချဲ့လာသော ကျွန်တော်ကို လက်ျာ ကားမောင်းရင်း ငဲ့ကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံသွားချိန်တွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးပြုလိုက်သည်။ ငယ်ငယ်က စာသင်ကျောင်းလေးသည် ဟိုးအဝေးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီဆိုသော်လည်း ကျောင်းတုန်းက (အဖြစ်အပျက်) ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် အကြောင်း ကျွန်တော်ရော လက်ျာပါ အမြဲတမ်း တွေးနေမိမည်မှာ သေချာနေလေသည်။

အေးကွယ် ငါ့တပည့်တွေ
အခုကျတော့လည်း
ဆရာဝန်ကြီးတွေဖြစ်လို့
လက်ျာလည်း
ဆေးကျောင်းဝင်သွားတာ
အံ့ဩစရာပဲ...ဒီကောင်က...
ငယ်ငယ်က လူမိုက်။
သားတို့တွေ ဆေးကျောင်းမှာ
ပြန်တွေ့ကြတာလား...

သူတို့စပြီး
အနိုင်ကျင့်တုန်းကတည်းက
ဆရာမကို တိုင်ပါတယ်။
ဆရာမက ကျောင်းမှာ
ကလေးသာသပဲ ရှိသေးတာ။
ဒီစိတ်တွေ
ဘယ်ကရသလဲဆိုပြီး
သားကိုပဲ ဆူခဲ့တယ်...

‘ထိုင်ပါအုံး မမ...’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်’

သားငယ်ရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမမှ
သားအတွက် အရေးတကြီး တိုင်စရာရှိ
သည်ဆို၍သာ လာခဲ့ရသည်။ ဘာဖြစ်မှန်း
သေချာမသိသေး။ ဆရာမရှေ့မှာ မျက်နှာ
အောက်ငုံ့ထိုင်

နေသည့် သား

ငယ်ကိုကြည့်

ပြီး သူမ စိတ်ပူ

စပြုလာသည်။

ဆရာမ ပြသော

ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်

ပြီးချိန်အထိ သူမ ဘာမျှမသိ နားလည်မှု

မရှိသေး။

‘ကျွန်မသား ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာမ’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။ ကျွန်မပြောပါ့မယ်

ကျွန်မက မောင်နေလင်းအောင်ရဲ့အတန်း

ပိုင်ဆရာမပါ။ ၅ တန်းနှစ်ကနေ ၈ တန်း

ထိ ကျွန်မပဲ သူ့အခန်းကို အတန်းပိုင်

လုပ်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မနာမည် ဒေါ်ရီရီ

နိုင်ပါ။’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။ သားလေး ပြောထား

လို့ သိထားပါတယ်။ သူ့ဆရာမ ဘယ်

လောက်ချောကြောင်း၊ သဘောကောင်း

ကြောင်းတွေပေါ့’

‘ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဆိုးတာတွေ

ရော မပြောဘူးလား’

‘အဲ့လို မကြားမိပါဘူးရှင့်။ ကျွန်မ

ကလည်း ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဆိုတော့

ဒါတွေက သူ ပြောမှသိတာပါ’

တွဲမြဲမည့် လက်ကလေး

JINN JARR

အခုတော့ မောင်နေလင်းက
ကျွန်မဒီလောက်
ဒေါသတွေထွက်
စိတ်တွေဆိုးတာတောင်
အတန်းဖော် ကောင်လေး
တစ်ယောက်နဲ့ မကြုံစဉ်အပ်
တာတွေ ကြုံစဉ်ပြီးတော့
အရှက်သိက္ခာမဲ့စေတဲ့
အပြုအမူတွေ လုပ်တာကို
မြင်မိလို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်
ခေါ်ယူသတိပေးတာပါ...

‘ဟုတ်ကဲ့...ထားပါတော့လေ၊ ဒီလို
မမရယ် မောင်နေလင်းက တကယ်စာ
တော်တဲ့ကလေးပါ။ ငါးတန်းကနေပြီးတော့
ခုနစ်တန်းထိ အဆင့် ၁ ကနေ ၁၀ ကြားမှာ
ပါ။ ဒီနှစ် ရှစ်တန်းရောက်မှ မကောင်းတဲ့
အကျင့်ဆိုးတွေ တတ်လာတယ်။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်မသိချင်တယ်။
ဥပမာ မျိုးရိုးဗီဇလား၊ သူ့ရဲ့ မဝေခွဲတတ်
တဲ့ စိတ်ကြောင့်လား၊ ကျွန်မသိချင်လာ
တယ်’

‘ရှင်...ဆရာမ...ကျေးဇူးပြုပြီး
ကျွန်မနားလည်အောင် သေသေချာချာ
လေးရှင်းပြပေးပါလား’

‘ဆရာမမမ၊ ကျွန်မလောသွား
တယ်။ မောင်နေလင်းကို အရမ်းတော်
စေတတ်စေချင်တဲ့ စိတ်က ကြီးစိုးသွား
တာပါ။ မမ နားလည်အောင်သေချာပြောပြ
ပါ့မယ်။ မမသားက ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ စာသင်
မှုအားတွေ လျော့လာတယ်။ သင်ယူမှု
တွေ နှေးကွေးလာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့
စိတ်က အားငယ်လာတယ်လို့ ကျွန်မ
ထင်လာတယ်။ ဒါကြောင့်သူ့အကြောင်းကို
လေ့လာလိုက်တော့ ဒီနှစ်ပိုင်းမှာဆို သူက
အဖော်တွေနဲ့ မကစားတော့ပဲ ခွဲခြားနေ
လာတယ်။ အတန်းထဲမှာဆိုရင်လည်း
အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွဲ
သွားတဲ့လာ မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်
တည်းနေတာ များလာတယ်။ ဒါကြောင့်
သူ့ကို ပိုဂရုတစိုက် လေ့လာမိတယ်။
ကလေး ဘာတွေများ စိတ်ထိခိုက်လို့လဲ
ပေါ့။ မမတို့ မိသားစုကိုလည်း လေ့လာ
မိတယ်။ မိသားစုမှာလည်း ဘာပြဿနာ
မှမရှိဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်တာ
ကျွန်မ သိလာတယ်’

ဆရာမ၏ သားငယ်အပေါ်ထား
သော မေတ္တာကို သူမ တိတ်တခိုး ဝမ်း
သာစွာ ကြည့်နူးမိသည်။

‘ကလေးက တစ်ယောက်တည်း ဘာ
ကြောင့်နေတာလဲလို့ ကျွန်မ သိချင်စိတ်ပို

လာလို့ တိုက်ရိုက်ရော၊ သွယ်ဝိုက်နည်း
ရောသုံးပြီး လေ့လာလိုက်တာ အတန်း
ထဲမှာ သူက ပျော့ပျော့လေးနေတော့
အတန်းဖော်တွေရဲ့ စနောက်မှုကို စတွေ့
လာတယ်။ သူ့အားနည်းချက်ကို နင်းပြီး
‘အခြောက် အခြောက်’လို့ စကြတယ်။
အဲ့လို ခေါ်ခံရတိုင်း မောင်နေလင်းက ပြန်
လည်း ရန်မဖြစ်ဘူး။ ခွန်းတုံ့လည်း မပြန်
ဘူး။ သူ့ကိုခေါ်တိုင်း အခုလို ခေါင်းကြီးငဲ့
ပြီးနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို
အမြဲခေါ်ပြီး ဆူရတယ်။ ပြန်ပြောပါလား၊
နင်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ နင် သတ္တိ
မရှိဘူးလားလို့ ပြောတော့လည်း မျက်
ရည်ကျတယ်’

သူမ အံ့သြတကြီးနဲ့ သားငယ်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။ သူမကြည့်နေတာကို
သိသွားသော သားက ခေါင်းကို ပိုငဲ့
သွားသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်မ ဒေါသ
ဖြစ်သွားမိပေမယ့် သားငယ် မျက်ရည်ကျ
နေတာတွေတော့ ကျွန်မ ဒေါသကနေ
ကရုဏာ သက်မိသွားသည်။

‘ဒါကြောင့် ကျွန်မက သူ့ကို ပိုပြီး
ဒေါသဖြစ်မိတာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မရဲ့ သား
တပည့်တစ်ယောက်ကို ကျွန်မက အမြင့်
ဆုံး မျှော်မှန်းထားတာ၊ အခုတော့ မောင်
နေလင်းက ကျွန်မဒီလောက် ဒေါသတွေ
ထွက် စိတ်တွေဆိုးတာတောင် အတန်း
ဖော် ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ မကြုံ
စဉ်အပ်တာတွေ ကြုံစဉ်ပြီးတော့ အရှက်
သိက္ခာမဲ့စေတဲ့ အပြုအမူတွေ လုပ်တာကို
မြင်မိလို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ခေါ်ယူသတိ
ပေးတာပါ’

‘ရှင်...ဘယ်လို’

ကျွန်မဆီကနေ အံ့သြတကြီးအသံ
ထွက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ သားငယ်
ဆီက ရှိုက်သံကပိုပြီး ကျယ်လောင်လာ
ပါတော့တယ်။

‘သားငယ်’

သားငယ်ခေါင်းမမော့လာပဲ ပိုပြီး

ရှိက်လာတယ်။ သူမရဲ့ သားငယ်လက်ကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘သားငယ်...မေမေခေါ်နေတယ် လေ၊ ဒီကို မော့ကြည့်ပါအုံး။ ဆရာမ ပြောတာတွေ အမှန်တွေလား။ သားငယ် အဲ့လိုစိတ်ဓာတ်တွေရှိနေတာလား။ သားငယ် အဲ့လို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေမေယုံတယ်’

သူမ ပြောစကားကြောင့် သားငယ် မော့ကြည့်လာသည်။

‘တကယ်လား မေမေ’

‘တကယ်ပေါ့သားရယ် သားငယ် ခံစားရတာကို မေမေ့ကို ပြောပြပါလား သားလေးရယ်’

‘သားစကားကိုဆို ဘယ်သူမှ မယုံကြဘူး မေမေ၊ သားအမှန်တွေပြောလည်း သားကိုပဲ အပြစ်ပုံချကြတယ်’

‘အို...သားရယ်...ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သားရဲ့စကားကို အယုံကြည်ဆုံးက မေမေပေါ့၊ မေမေ့ကို အကုန်ပြောပြလို့ ရပါတယ်’

‘သားကို သူတို့က အခြောက် အခြောက်လို့ ခေါ်ပြီး အနိုင်ကျင့်ကြတယ်၊ သားကိုလည်း မဖွယ်ရာတွေ လုပ်တယ်’

‘ဒါဆို သားက ဘာလို့ဆရာမကို မတိုင်သလဲ’

‘တိုင်ပါတယ်၊ ဆရာမက သားကို မယုံဘူး၊ သူတို့က အဖွဲ့နဲ့ သားကတစ်ယောက်တည်း။ အများပြောစကားကိုပဲ ဆရာမကယုံပြီး သားကို အပြစ်တင်တယ်’

‘မဟုတ်တာ မောင်နေလင်း၊ ဆရာမလည်း သားကိုမေးတာပဲ၊ သားဘာလို့ မပြောတာလဲ’

သူမ ဆရာမကိုတလှည့် သားငယ် ကိုတလှည့် ကြည့်မိတယ်။

‘သူတို့စပြီး အနိုင်ကျင့်တုန်းကတည်းက ဆရာမကို တိုင်ပါတယ်၊ ဆရာမက ကျောင်းမှာ ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတာ။ ဒီစိတ်တွေ ဘယ်ကရသလဲဆိုပြီး သား

ကိုပဲ ဆူခဲ့တယ်၊ သူတို့က (နေလင်း ခြောက်နေတာ၊ သူဖြစ်ချင်တာတွေ ဆရာမကို တိုင်နေတာ) လို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် ဆရာမကပါ ယုံခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို လိမ်တယ်ဆိုပြီး ဆရာမပြောလို့၊ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်လည်း တိုင်ရင် ကျွန်တော်ပဲ ဆူခံရမယ်ဆိုပြီး မတိုင်တော့တာ၊ ကျွန်တော့်စကားကိုဆို ဆရာမတင် မဟုတ်ဘူး အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှ နားမထောင်ချင်ကြဘူး... အီး...ဟီးဟီး’

‘အို...’

‘ဟင်...’

သူမရော ဆရာမပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတော့သည်။ အခုတလော သူမ အလုပ်တွေ အရမ်းရှုပ်နေသည်။ သူမ သားငယ်က သူမကို မေမေ သားပြောစရာ ရှိတယ်၊ မေမေ ဒီနေ့ သားကျောင်းမသွား ချင်ဘူးလို့ ပြောလာတိုင်း သူမက ဆူပူပြီး ကျောင်းသားအရွယ် ကျောင်းသွားရမယ် ငါ့စကားနားထောင် ဇွတ်လုပ်ခဲ့သည်။ သားငယ် ဘာပြောချင်တာလဲဟု သူမတစ်ခါမျှ မတွေးမိခဲ့၊ ကျောင်းမှာ ဘာအခက်ခဲတွေ ရှိသလဲလို့ တစ်ခါမှ ဂရုတစိုက် မမေးဖူးခဲ့ပါ။

သူမ ဆရာမကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာမလည်း တွေ့တွေ့ကြီး သားငယ်ကို ကြည့်နေသည်။ ကြည့်နေရင်းက မျက်ရည်များ ကျလာသည်။

‘သား...မေမေသားလေး... မေမေ တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်၊ မေမေ သားကို ပစ်ထားသလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သားအတွက် အားထားစရာက မေမေပဲ ရှိတာလေ၊ သားကို မေမေ ပေါ့လျော့မှု တွေအတွက် မေမေတောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်၊ တိတ်တော့နော်’

သူမ သားငယ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဆရာမ ကိုလည်း တစ်ချက်ပြုတ်လိုက်တယ်။

‘ဆရာမအနေနဲ့ ကျွန်မသားလေးကို လူဆိုးလူမိုက်လို့ သတ်မှတ်ရင်တောင် ကျွန်မကတော့ ကျွန်မသား စကားကို ယုံကြည်တဲ့အတွက် ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မသား အပြစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရဲရဲကြီး အာမခံရဲတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကိစ္စကို ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်တော့မယ်။ အကယ်၍များ ကျွန်မသားကို ကျောင်းက လက်မခံဘူး ဆိုရင်လည်း ကျောင်းပြောင်းလိုက်ပါမယ်။ အခုလို ကျွန်မသားကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုပေးတဲ့ ဆရာမကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါအုံး’

သားက ကျွန်မလက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်သည်။ သားမျက်နှာက သူမ စတွေ့တုန်းကလို ဝမ်းနည်းနေသည့် မျက်နှာမဟုတ်တော့။ ကြည်လင်စွာပြုံးနေတာကို တွေ့ရသည်။

‘မမ...ကျေးဇူးတင်တယ် မမ...၊ မမရဲ့ မိခင်မေတ္တာနဲ့ သားအပေါ် ယုံကြည်ပေးမှုက ကျွန်မကို သင်ခန်းစာတွေ ပေးလိုက်တာပဲ၊ သားမောင်နေလင်း မနက်ဖြန် ကျောင်းလာခဲ့နော်၊ သားနဲ့ ဆရာမနဲ့ တိုင်ပင်စရာတွေ အများကြီးပဲ။ သားစကားတွေကို ဆရာမနားထောင်ပေးမယ်နော်၊ သားပြောချင်တာတွေရော၊ သားပြဿနာတွေရော ဆရာမ တာဝန်ယူမယ်’

သူမ ဝမ်းသာစွာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မသားငယ်လေးကတော့... ပျော်ရွှင်စွာ။

မိဘတိုင်း သားသမီးများရဲ့ သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်ပါစေ။

အားလုံးကို ချစ်တဲ့

JINN JARR

အိပ် လှအိုးကွဲ

အိမ်တံခါးကို အပြင်က ဆွဲပိတ်သံ ချပ်ကနဲ အကြားမှာ အငယ်လေးအိပ်နေရာက ခေါင်းတစ်ချက်ထောင်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်အခြေအနေကြောင့် ကျိတ်ပြီးဝမ်းသာသွားရာမှ တဟီးဟီး အသံထွက်ပြီး ရယ်လိုက်မိသည်အထိ အပျော်တွေ ပြည့်သွားလေသည်။ အိပ်ယာက လျင်မြန်စွာထပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကိုဖွင့် ခြံပေါက်ဝကို ပြေးဆင်းပြီး သေချာအောင်ပြေးကြည့်လိုက်တော့ အဒေါ်ဖြစ်သူနဲ့ သူ့

သူငယ်ချင်းရဲ့ နောက်ကျောကို ဝါးတားတားသာ မြင်ရတာမို့ သေချာသွားလေပြီ။ သူတို့ ရုပ်ရှင်သွားမည်။ မုန့်စားမည်။ ပြီးရင် ရောက်တတ်ရာရာ အတင်းအဖျင်းစုံကို ပြောကြလိမ့်မည်။ ဒါဆို အနည်းဆုံးညနေ မိုးချုပ်ခါနီးမှ ပြန်လာမှာ သေချာပြီ။မိန်းမတို့သည် သူတပါးအတင်းပြောဖို့ဆို အချိန်နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကြာတောင် မလောက်မင ဖြစ်တတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

သူတံတွေးတစ်ချက်ကို
ဂလုကနဲ မြို့ချရင်း
ဘေးက ခွေးခြေကိုဆွဲယူကာ
ခုံပေါ်တက်လိုက်သည်။
အင်္ကျီကိုဆွဲယူရင်း
သူ့နောက်က
စီကာရီက တင်ထားသော
စလင်းဘတ်အိတ်တွေကို
မြင်လိုက်စဉ်မှာတော့...

အဖေနဲ့အမေက အလုပ်မှာ ညနေ
ခြောက်နာရီအထိ၊ အဖွားဖြစ်သူက ဝန်
ထမ်းတွေအတွက် ထမင်းဟင်း၊ လက်ဖက်
ရည်မျိုးစုံရောင်းသော ဆိုင်မှာ တနေကုန်
ထိုင်မှာမို့ ဒီနေ့သည် အငယ်လေးရဲ့ နေ့။
သူ့အတွက် အပျော်ဆုံးနေ့။ အိမ်မှာဘယ်
သူမှမရှိတုန်း သူ့အလုပ်ချင်ဆုံးသောအလုပ်
ကို လုပ်ရမည်။ အိမ်ပေါ်ကို ပြန်ပြေးတက်
လာပြီး ယေးကနဲ တစ်ချက်အော်ကာ
အခုခေတ်စားနေသော ဘရိတ်ဒန့်စ် အက
ကို ကလိုက်သေးသည်။ အို... သိပ်သာ
ယာတာပဲ ။

အငယ်လေးအသက်က ကိုးနှစ်ကျော်
လို့ ဆယ်နှစ်ထဲမှာ။ အဖေက တလောက
လုံးကို အုပ်စိုးနိုင်အောင် အုပ်စိုးအောင်
လို့ နာမည်ပေးထားပေမယ့် သူ အဲ့ဒီနာ
မည်ကို လုံးဝမကြိုက်။ သူနဲ့ရွယ်တူ သူ
ငယ်ချင်းတွေကြား သူ့နာမည်သည် အငယ်
လေး သို့မဟုတ် ငယ်လေး။ ပြီးတော့
အငယ်လေးက အလှအပကြိုက်သည်။
မိုးလင်းလို့ ကျောင်းသွားခါနီးရင် သနပ်
ခါး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်း၊ ပါးကွက်ကို
ကော်ဗူးအဖုံးတွေမှာ သနပ်ခါးတင်ပြီး
သုံးလေးဝိုင်း ဇော်ကနဲဇော်ကနဲဖိပြီး လှလှ
လေးလုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခြံပေါက်ဝက
ပုဏ္ဏားရိပ်ပင်ရဲ့ အရွက်ရင့်ရင့်လေးကိုခူး
သနပ်ခါးလေးပွတ်ပြီး ပါးမှာကပ်လို့
တစ်ဖုံ ဖော့ဖိနပ်စုတ်တွေကို လှီးချွတ်ပုံ
ဖော်ထားတဲ့ ငှက်ကလေး၊ ယုန်ကလေး
အသံပုံလေးတွေနဲ့ ပါးကွက်ဆန်းလေးတွေ
လုပ်ရင်လည်း လုပ်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့
ဒါတွေက အဖေနေ့လယ်ပိုင်း အလုပ်ဆင်း
ရမှသာ။ ညဘက်ဆင်းတဲ့ အပတ်မို့ မနက်
ခင်းအိမ်မှာရှိရင် တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်ရဲ။
သနပ်ခါးလိမ်းရင်တောင် နားပန်ကျင်း
ပစ်တာ ဖင်သာလိမ် လျှောက်မိလို့ကတော့
ခါးပတ်စာမိဖို့ ပြင်ထားပေတော့။ အဖေ
တော့ ကြောက်ရတာမို့ အဖေရှိတဲ့အချိန်ဆို
ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ကားပြီး လျှောက်ရ

သလို ခပ်ရှည်ရှည်ပျောင်းနေသော ဆံပင်
ကို အုန်းဆီရွှဲနေအောင်လူးကာ အပြောင်
ဖိ သိမ်းထားမှ တန်ကာကျမည်။ နို့မို့ဆို
ဘာမှဆင်ခြေမပေးနဲ့ ညှပ်စမ်း။ ရှေ့တစ်
လက်မ နောက်ပြောင်။ သူ နောက်ဖေး
ဘက် ရေကပြင်ကိုသွားပြီး ရေတစ်ခွက်
ကိုခပ်ကာ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်လိုက်
သည်။ ပြီးမှ အို...မထူးပါဘူးဟု တွေး
ကာ အင်္ကျီချွတ်ပြီး ရေပါချိုးချလိုက်သည်။
ဒီလိုအချိန်မှာ ကိုယ်က အသန့်ရှင်းဆုံး
ဖြစ်နေရမှာ မဟုတ်လား ။

သူ့ရေချိုးပြီး အိမ်ခန်းထဲပြေးကာ
အဒေါ်ဖြစ်သူရဲ့ ဗီရိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။
အဆင့်လေးဆင့်ပါသော ကျွန်းဗီရိုရဲ့
အပေါ်ဆုံးအဆင့်မှာ ဟိုတနေ့ကမှ အဒေါ်
အပ်ချုပ်ဆိုင်မှ ရွေးယူလာသော အသစ်
စက်စက် သီရိခုံအပြောင်သား ရွှေဖလား
ရောင် ဝမ်းဆက်လေး။

သူတံတွေးတစ်ချက်ကို ဂလုကနဲ
မြို့ချရင်း ဘေးက ခွေးခြေကိုဆွဲယူကာ
ခုံပေါ်တက်လိုက်သည်။ အင်္ကျီကိုဆွဲယူ
ရင်း သူ့နောက်က စီကာရီက တင်ထား
သော စလင်းဘတ်အိတ်တွေကို မြင်လိုက်
စဉ်မှာတော့ သူ့မျက်လုံးထဲ ဟိုးတနေ့ည
က တီဗီမှာကြည့်ရသော မိုးမိုးမြင့်အောင်ရဲ့
ဖက်ရှင်ကို သွားမြင်လိုက်မိသည်။ အင်း
သူလည်း စလင်းဘတ်လွယ်တာပဲ။ သူ
စလင်းဘတ်တစ်လုံးကိုပါ ကြမ်းပြင်ပေါ်
ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဗီရိုရဲ့ တခြား
ဘက်က မှန်ပါသောအကန့်ကို ဆွဲဖွင့်
လိုက်သည်။ ဆံပင်တု သုံးလေးခုထဲက
အခုခေတ်စားနေသည့် ငယ်ထိပ်မှာ ပန့်
ကေလို အကြေးသားဖွထားသော အကြေ
ကောက်ဆံတုကိုယူပြီး ပစ်ချလိုက်သည်။
ပြီးတော့ ဗီရိုကိုပြန်ပိတ် ခုန်ဆင်းလိုက်
ပြီး အောက်ချထားသော အင်္ကျီကို ကိုယ်
မှာဖြန့်ပြီး ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ လည်
ပင်းမှာ အတွန့်အဖက်များစွာပါပြီး ခါးမှာ
သားရေကြိုးကို ခါးပတ်ပုံထည့်ထားကာ

အောက်က အတွန့်တွေပါသော ပျော့အိအိ အင်္ကျီက ဝါနစ်တောက်ပစွာ လှလွန်းတာမို့ သူ တဟီးဟီးသဘောကျစွာ ရီမိပြန်သည်။ ဒါကိုဝတ်ချင်နေတာကြာပြီ။ ဒီပိတ်စကို အဒေါ်ယူလာတော့ သူ့မှာ သဘောကျလွန်းလို့ အနားကပင် မခွာနိုင် ဖြစ်ရသည်အထိ။ ဘယ်ချိန်တည်းက ဝတ်ချင်လည်းမေးရင် ငယ်ကတည်းက ဝတ်ချင်တာလို့ မဆိုင်းမတွ ဖြေမိမှာပင်။ ဒီပိတ်စက သိပ်ဈေးကြီးတာမို့ တော်ရုံ မိန်းကလေး မဝတ်နိုင်။ အဒေါ်တောင်မှ သူ့အလုပ်က မန်နေဂျာရဲ့ မင်္ဂလာဆောင် မို့ အိမ်ကို တော်တော်ကိုပူဆာထားရတာ။

သူ့ညှဉ်းခန်းထဲက ရှိုးကွေ့စိမ့်ရီအပေါ် ထပ်က မှန်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ရေဒီယိုရှေ့က အစီအရီတန်းထားသော ဘုရင်မ တံဆိပ် လက်သည်းနီရောင်စုံတွေထဲက အနီရဲရဲလိုလို အသံကွဲရောင်လိုလိုအရောင်ကို ယူလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ချကာ လက်သည်းခြေသည်းကို သေသေချာချာ ဆိုးလိုက်သည်။ လက်သည်းနီခြောက် အောင် လက်ခြေနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကားကား လုပ်ကာလေနဲ့တဖူးဖူးမှတ် အခြောက်ခံရင်း မှန်ဗီရီထဲက ဘီးကုတ်ရောင်စုံ၊ ကပ်နားကပ်ရောင်စုံကို မျက်လုံးဖြင့် ရွေးချယ်နေမိသည်။ လက်သည်းနီ ခြောက်တော့ မှန်တင်ခုံပေါ်က ပရိုမီနာဗူးကိုဖွင့်ကာ လက်ဖြင့်ကော်ပြီး မျက်နှာပေါ် အစက်ပေါင်းများစွာချ ပွတ်ဆွဲပြီး မှန်မှာကြည့်လိုက်သည်။ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်ပြာ ခေါက်နေသော မိတ်ကပ်တို့ကို သူ့မျက်လုံးထဲ ဖိုဘီကိတ်ကောက် လှနေသည်ထင်မိသည်အထိ သဘောကျပြီးရင်းကျကာ စပရင်းဆောင်းပေါင်ဒါကို တို့ပတ်ဖြင့်ပွတ်ပြီး မျက်နှာမှာပုတ်၊ လက်ဖက်ပုပ် (လက်ဖက်ကိုအပုပ်ခံထားသည့်) ပုလင်းထဲက သံချောင်းကိုထုတ် မျက်ခုံးမှာထူထူ ဆွဲ၊ ဒီဇင်ဘာလိုင်နာကို မျက်ခမ်းမှာ ဆွဲခြင်းတို့ကို ဇယ်ဆက်သလို လုပ်လိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းနီ အနီရဲရဲကို ဆိုးဖို့ပြင်တော့ အဆုံးထိထုတ်မိသည့်အတွက် နှုတ်ခမ်းပေါ် ဖိလိုက်တာနှင့် အရင်းက ကျိုးသွားတာမို့ မသိမသာ ပြန်ထိုးထည့်ပြီးအဖုံးကို ဖိချလိုက်သည်။ သွားပြီ။ ကျိုးရုံမက ကြေပါသွားပြီ။ အို... ကိစ္စမရှိဘူး။ သူမ လာခင်ပြန်ထားမှာပဲဟာ။

မေးရင် မသိဘူးဟု ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖြောင့်ညာလိုက်ရုံပဲ။ လာစမ်း နောက်တစ်တောင့်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးခြင်းကိစ္စကို နှုတ်ခမ်းနီ လေးငါးတောင့်ကျိုးပဲ့ ပဲ့ရွဲ့အပြီးမှာ အငယ်လေး အောင်မြင်သွားတာမို့ ဆံပင်တုကို ခေါင်းမှာတပ်ပြီး လက်သုံးလုံးခန့် ဘီးကုတ်အပြားကို ဘေးနှစ်ဖက်က ဆွဲဖြုတ် ခေါင်းမှာစွပ်ချလိုက်သည်။

‘ဂျွတ်’

‘အဲ့ ..ကျိုးပြီ’

အလယ်က ထက်ပိုင်းကျိုးသွားသော ဘီးကုတ်အနီရဲရဲကို ကြမ်းပေါက်ကထိုးချလိုက်ပြီး နောက်တစ်ခုကိုယူပြီး စွပ်ချလိုက်ပြန်သည်။

‘ဂျွတ်’

‘ဟာ ကျိုးပြန်ပြီ ..ကျွတ်’

သူစိတ်ညစ်စွာ ပစ်ချလိုက်ရပြန်သည်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု။ လေးငါးဆယ်ခု ကျိုးပြီးမှ အနီရောင်အောက်ခံမှာ အဖြူလုံးလေးတွေပါသော ဘီးကုတ်က ခေါင်းပေါ်ရောက်သွားသည်။ ဒါတောင် ကော်အပျော့နဲ့ လုပ်ထားတာမို့တော်သေးသည်။

‘အင်း အပျိုကြီးတော့ ပြန်လာရင် တီးမှာ သေချာသလောက်ဖြစ်နေပြီ’

သူ့နှုတ်မှ ရေရွတ်သော်လည်း လက်တွေကတော့ အင်္ကျီကိုဝတ်နှင့်ပြီးသား။ ထမိကို ဝတ်မည်လုပ်တော့ တစ်ထပ်တည်း ဆိုလည်းရှည်နေပြန် နှစ်ခေါက်ခေါက် လိုက်တော့လည်း တိုနေပြန်တာမို့ သူ ရုတ်တရက် စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူဝတ်ချင်တာက ခိုင်ခင်ဦးတို့ မို့မို့မြင့်အောင် တို့လို ခြေသလုံးတစ်ဝက်ခန့်သာ။ ကိစ္စ

မရှိ အထက်ဆင်နေရာကို ခပ်ကြီးကြီး လိပ်ကာ ငွေခါးပတ်ကို တင်းတင်းပတ်ပတ် လိုက်သည်။ နည်းနည်းအားထုတ်လိုက်ရတာမို့ နဖူးမှာ ချွေးနည်းနည်းစို့လာတာကို သူလက်ဖျံနှင့် ပွတ်ဆွဲကာ သုတ်လိုက်သည်။ အကြောင်းလိုက်ပျက်သွားသော မိတ်ကပ်နေရာကို တို့ဖက်ဖြင့် တဖုန်းဖုန်း ရိုက်လိုက်တော့ နဂိုအတိုင်း ပြာခေါက်သွားတာမို့ သူစိတ်တိုင်းကျသွားကာ မျက်ခွံပေါ် ပြောင်လက်လက် အိုင်းရဲဒိုး အပြာတောက်ကို ပွတ်လိုက်သည်။ လက်အချိန်အဆမညီတာမို့ နည်းနည်းပြာတောက်သွားသည်။ ကိစ္စမရှိ။ အင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည်ဖြင့် ပွတ်မည်လုပ်နေတုန်း တံခါးခေါက်သံက ထွက်လာတာမို့ သူ ခေါင်းမွေးတွေ ထောင်ထသွားသကဲ့သို့ ကြောက်လန့်သွားသည်။ ပြီးမှ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ဟဲ့ ကောင်လေး၊ မဘီလေ မသိဘူးလား၊ နို့လာပို့တာ တံခါးဖွင့်ဦး’

‘ဟုတ် လာပြီ’

သူ ရင်အေးသွားသည်။ မှန်တင်ခုံရှေ့ကနေ မြန်မြန်ထပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပြေးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘အမ်မလေးတော့’

ကုလားမ မဘီက ရုတ်တရက်လန့်အော်ပြီးမှ ..

‘ဟဲ့ နင်ဘာတွေလုပ်ထားတာလဲ။ နင့်ကိုတော့ နင့်အဖေ သတ်တော့မှာဘဲ။ ရုပ်ကလည်း ကြောက်စရာကြီး’

‘ဘာကြောက်စရာကြီးလည်း။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်လည်းကြည့်ဦး သူ့ကျ တော်တော်လှတာကိုး’

အငယ်လေး သူ့ကို မလှဘူးပြောခံလိုက်ရသဖြင့် မဘီကို တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားသည်။ မဘီက တခါခါရီရင်း

‘အလကားနောက်တာပါဟဲ့...ကုလားမြေကားထဲက မြေမင်းသမီးနဲ့ တူတယ်’

အိမ်တံခါးကိုပိတ်
လက်ထဲက ချာလီထီးကို
ဖွင့်ဆောင်းပြီး
ရှေ့မှာချထားသော
ဒေါက်ဖိနပ်ကို စွပ်လိုက်သည်။
ခြေထောက်ဆိုင်က
မတူတာကြောင့်
သူ့ခြေထောက်က လျော့ကနဲ
အရှေ့ကိုဝင်သွားပြီး
ချော်လဲမလို ဖြစ်သွားတာမို့
မနည်းကိုယ်ရှိန်
ထိန်းထားလိုက်ရသေး...

သူ အနည်းငယ်ကျေနပ်သွားသည်။
မျက်နှာကိုမော့လိုက်ပြီး မှန်ကို သေချာ
ကြည့်မျက်နှာကို ဘယ်ညာစောင်းရင်း
‘အခုမှ လိမ်းကာစဆိုတော့ သိပ်
မကျွမ်းသေးဘူးလေ နောက်ဆို လက်ငြိမ်
လာမှာ၊ အဲ့ကျရင် မဘီကိုလည်း လိမ်း
ပေးမယ် သိလား’

‘အေး ၊ နင်သေချာ သင်နော်’
‘စိတ်ချ ငယ့် အဒေါ်က အလှကြိုက်
တယ် သူ့ကိုပြောပြီး သင်ပေးခိုင်းမှာ’
‘ဟယ် ...ဒီလက်သည်းနီလေး လှ
လိုက်တာ ငါ့ပေးပါလား’

အငယ်လေး တစ်ချက်တွေသွား
သည်။ ပန်းဖျော့ဖျော့ လက်သည်းနီ
ပုလင်းကို တစ်လှည့် ဗီရိုထဲကို တစ်လှည့်
ကြည့်ရင်းပြီးမှ

‘ယူသွားလေ အိမ်ကိုလာရင်တော့
ဆိုးမလာနဲ့နော်။ တစ်ရောင်လောက်လျော့
တာ မသိတော့မသိလောက်ပါဘူး’

မဘီက လက်သည်းနီပုလင်းကို
သူမရင်ဘတ်ထဲ ဇက်ကနဲထည့်လိုက်ပြီး
ပြန်သွားလေသည်။ ပြန်ခါနီး သူ့ကို
‘ဟဲ့ ပါးနီရဲရဲလေးလိမ်းဦး’

ဟု သတိပေးသွားတာကြောင့် သူ
ကျေးဇူးတင်စွာ ပါးနီဖူးကိုရှာသည်။
မတွေ့။ ဒါလည်းကိစ္စမရှိ။ နှုတ်ခမ်းနီ
တစ်တောင့်ကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုး လက်နှစ်
ဖက်နဲ့ပွတ်ပြီး ပါးမှာ သုတ်ချလိုက်သည်။
ပြီးမှ ကပ်နားကပ် အပြားကြီးကြီး သုံးခု
ဆင့်ထားသောနားကပ်ကို နားမှာတပ်
လိုက်တော့ အားလုံးနေသားတကျ လှပ
သွားတာမို့ သူကျေနပ်သွားသည်။ ဘေး
မှာချထားသော စလင်းဘတ်ကို လွယ်
မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲက ရေသဘင်မျက်မှန်
လှည်းဘီးလောက်ကို တပ်လိုက်ပြီး ကြိုး
မည်းလေးနှင့် စီကိုဖွဲ့ကြနာရီပါးလေးကို
လက်မှာပတ်။ ပုလဲဆွဲကြိုး လက်ကောက်
တွေကို ပတ်လိုက်တော့ မှန်ထဲမှ အလွန်
လှပပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မိန်းမတစ်

ယောက်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသလို
ခံစားရစွာ တစ်မိမိနစ်နစ်သိမ့်သွားလေ
သည်။ သွားမယ်။ သူသွားချင်တဲ့နေရာကို
သွားဖို့အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့နှုတ်မှ မေဆွိ
ရဲ့ ပုစွန်ဆိတ်လေးဘယ်လိုငယ် ပင်လယ်
ကူးတတ်တယ်သီချင်းကို သံနေသံထား
မှန်မှန်ဖြင့် သီဆိုဟစ်ကြွေးလိုက်တော့
သည်။

အိမ်တံခါးကိုပိတ် လက်ထဲက ချာလီ
ထီးကို ဖွင့်ဆောင်းပြီး ရှေ့မှာချထားသော
ဒေါက်ဖိနပ်ကို စွပ်လိုက်သည်။ ခြေထောက်
ဆိုင်ကမတူတာကြောင့် သူ့ခြေထောက်က
လျော့ကနဲ အရှေ့ကိုဝင်သွားပြီး ချော်လဲ
မလို ဖြစ်သွားတာမို့ မနည်းကိုယ်ရှိန်ထိန်း
ထားလိုက်ရသေးသည်။ ပြီးမှ တစ်လှမ်း
နှစ်လှမ်း။ အိုကေပြီဆိုမှ ဖင်လေးလိမ်ကာ
ဖြည်းဖြည်းချင်း စလျှောက်လိုက်လေ
သည်။

အမှတ်(၈)သစ်စက်ထိပ်က ရေကန်
ကြီးက ကြည်လဲ့ စိမ်းစိုနေသည်။ ဒီရေ
ကန်ပတ်ပတ်လည်က အရိပ်ရအပင်ကြီး
တွေကို အငယ်လေး သိပ်သဘောကျသည်။
ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲပါနေသော ပင်လယ်
ပြင်ကြီးလို ရေတွေကပြာပြီး အပင်တွေက
စိမ်းမြဲနေလေသည်။ အငယ်လေး မြက်
ပင်စိမ်းလေးတွေအပေါ် အသာထိုင်ချပြီး
ခြေထောက်ကို ဆန့်ဆန့်လေး ဆင်းကာ
ချာလီထီး ရောင်စုံကို ဖွင့်လျက်သားဘေး
ချလိုက်သည်။ ဆံပင်အကြွေးသား ဘုတ်
သိုက်ကို ဝဲကနဲဖြစ်အောင် တစ်ချက်ခါ
ရင်း ခေါင်းကိုမော့ကာ မျက်စိကိုစုံမှိတ်
ရင်း လက်ကို နောက်သို့ ဟန်ပါပါထောက်
လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ သူသိပ်လှ
နေမည်ဆိုတာ သိကိုသိသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် ရုပ်ရှင်ထဲမှ မေဆွိ၊ မိုးမိုး
မြင့်အောင်၊ ချိုပြီးတို့လည်း အဲ့လိုနေရင်
သိပ်လှလေသည် မဟုတ်လား။

‘ဟာ ...ဟိုကောင်မလေး လှလိုက်တာ’

အနောက်က အသံကြားသော်လည်း သူလုံးဝ လှည့်မကြည့်။ သဘောတကျ လှည့်ချင်သော်လည်း တမင်မလှည့်ချင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်က အပေါ်စားမဟုတ်ဘူး ဆိုတာသိအောင် အခုခေတ်စကား ငှား ပြောရရင် ချေလိုက်ခြင်းပင်။ အစ်ကိုကြီး နှစ်ယောက်က သူ့အနား ဘေးတစ်ဖက်စီ ကပ်ထိုင်ရင်း သူ့ကို ချစ်စနိုး စနောက် နေတာကို ဂေးပီပီ အဲ့လေ ခလေးပီပီ ကျေနပ်နေတုန်း ပြုံးဆို သူ့လက်ကို ချုပ်ပြီး ပါးစပ်ကို ပိတ်ဖို့ကြိုးစားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

‘အို...ဘာလုပ်တာလည်း။ လွတ်လွတ်’

သူ့အသံကြောင့် အရိပ်ခိုနေသော ငှက်တချို့ အလန့်တကြား ထပျံသွားလေသည်။

(အငှာပြုခံရပြီလို့ ရှင်တို့က တွေးမှာဘဲ... ဟွန့် ပစ္စည်းတွေ ချွတ်လှသွားတာရှင်။

ကျွန်မ အဲ့လိုရေးလို့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ရီမှာဘဲ။ ဟော အသံထွက်ပြီး ရီပြီကြည့်)

‘ဖျန်း’

တင်ပါးမှာ လာနားတဲ့ခြင်ကို သူ ပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ခြင်စုတ်တွေ။ အဝတ်အစားမရှိတဲ့ လူကို မညာမတာ။ ဟိုလူယုတ်မာတွေကိုလည်း မုန်းသည်။ လူကို စသလို နောက်သလိုနှင့် ရှိသမျှ အကုန်ချွတ်ကာ ယူသွားသည်။ လူတော့ ဘာမှမလုပ်တာ တော်ပါသေးရဲ့ဟု သူ ဖြေတွေးကာ စိတ်ကို ရှင်းလိုက်သည်။ ပြဿနာက ဒါတင်မက။ အိမ်ပြန်ဖို့ ခက်နေတာပင်။

နေကလည်း အခုမှ ဝင်ကာစပဲရှိ

သေးသည်။ မိုးရယ် ချုပ်ပါတော့။ အိမ် မြန်မြန်ပြန်ချင်လာပြီ။ အိမ်ရောက်နောက် ကျရင် ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးဆက်ကို သူသိနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူတွေ့နေတုန်း စက်ရုံက အလုပ်ဆင်း ဥဩသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မြန်မြန်ပြေးသွားရင် အဖေနဲ့ အမေမရောက်ခင် သူပြန်ရောက်မယ် မှန်းသိပေမယ့် အလင်းရောင်က ရှိနေသေးသည်။ ဖင်တုံးလုံးနှင့် သူမပြန်ရဲ။

အငယ်လေး တိုးတိုးလေး ငိုချလိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေနှင့် လိုင်နာရည်တွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ရောနှောပေပွကာ သူ့ရုပ်က နိုင်ငံခြားစစ်ကားထဲက ကွန်မန်ဒိုလို များ ဖြစ်နေမလားဟုတွေးကာ အဟိကနဲ့ တစ်ချက်ရီလိုက်မိပြီး သူ့ဘာကြောင့် ခြုံပုတ်ထဲရောက်နေသည်ကို မေ့သွားလေသည်။

လူတော်တော်ပြတ်ပြီး မှောင်ချိန်ရောက်မှ လက်ဖဝါးလေးကို ရှက်ရှက်လှအောင်အုပ်ကာ အိမ်ကို အမြန်ပြန်ပြေးရလေသည်။ အိမ်ပေါက်ဝရောက်တာနှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူရဲ့ ငိုကြွေးချက်မနဲ့ ဝုန်းခိုင်းကြသံကို စကြားရပြီး နောက်က အဖေရဲ့ ဒေါသသံ၊ ဦးလေးရဲ့ နွားရိုက်တဲ့ကြိမ်နဲ့ သာရိုက်။ ဒါမှမှတ်မှာဆိုတဲ့ မြှောက်ပင့်ပေးသံ။ ဒယ်အိုးထဲ တရဲရဲ ဆီသတ်ရင်း နောက်ဖေးတံခါးဖွင့်ခဲ့လို့ ဟင်းအိုးလိုက်ခွေးတက်စားသွားတာ ပြန်လာရင် အသေသတ်မယ်ဟု ထမင်းဆာသံကြီးနှင့် ပြောနေသော အဖွားဖြစ်သူရဲ့ ကြိမ်းဝါးသံတို့ကြောင့် သူ့ကြောက်လန့်တကြား အိမ်အောက်ထဲဝင်ကာ ပုန်းနေလိုက်မိသည်။

ရှူး တိုးတိုး။ ကျွန်မ အိမ်အောက်မှာ ဆိုတာ ရှင်တို့ မပြောကြေး။ ချစ်တယ်နော် အာမွေ။

အညို

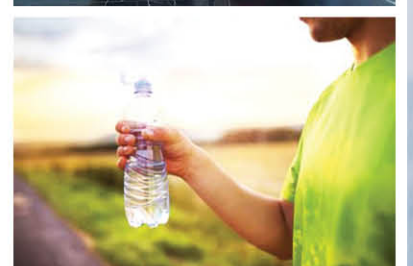
အစ်ကိုကြီးနှစ်ယောက်က သူ့အနား ဘေးတစ်ဖက်စီ ကပ်ထိုင်ရင်း သူ့ကို ချစ်စနိုးစနောက်နေတာကို ဂေးပီပီ အဲ့လေ ခလေးပီပီ ကျေနပ်နေတုန်း ပြုံးဆို သူ့လက်ကိုချုပ်ပြီး ပါးစပ်ကို ပိတ်ဖို့ကြိုးစားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်...

Alex Aung

ကျန်းမာရေးယိုယွင်းစေသော အလေ့အကျင့်ဆိုး (၈) ခု

ကျွန်တော်တို့တွေ ဘာရယ်မဟုတ် မသိ
မသာလုပ်မိနေသော အလေ့အထ၊ အလေ့အကျင့်
သို့မဟုတ် ဝသီအချို့ဟာ ကျန်းမာရေးအတွက်
ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အရာတွေထက် ဒုက္ခပိုပေးနိုင်
တယ်ဆိုတာ မလေ့ကျက်မိကြသလို ကိုယ်စား
သောက်မယ့် အစားအသောက်တွေမှာ ဘယ်
အရာက ဘာအစိတ်အပိုင်းအတွက် ကောင်းတယ်၊
ဘယ်ဖျော်ရည်၊ ဘယ်လိုဟင်းလျာက ကျန်းမာရေး
အထောက်အကူပြုတယ်ဆိုတာမျိုး စေ့စပ်စုဖို့
မစဉ်းစားမိကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဈေးထဲသွား
တယ် မျက်စိထဲမြင်မိတာ၊ အာရုံကျက်မိတာကို
တွဲစပ်ချက်ပြုတ်လိုက်တယ် ဒါပဲမဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ ပြုလုပ်နေထိုင်ဖြစ်နေတဲ့
အမှုအကျင့်၊ လုပ်ဆောင်ဖြစ်နေတဲ့ အလေ့အထ
တွေဟာ ကျန်းမာရေးကို အန္တရာယ်ရှိစေသော
အမှားအယွင်းတွေများလားဆိုတာ သိချင်ရင်
အခုရေးသားဖော်ပြမည့် အကျင့်ဝသီတွေကို
ဖတ်ရှု တွေးဆယှဉ်ထိုးကြည့်ပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
ဝင်ငွေ၊ ထွက်ငွေ၊
စုဆောင်းငွေ၊ ပေးရန်ရှိ၊
ရရန်ရှိတွေ တွက်ချက်ရချိန်မှာ
ပိုက်ဆံတွေ အလွန်အကျွံ
သုံးစွဲမိတဲ့အတွက်ကြောင့်
စိတ်ဖိအားတွေရမှာတော့
အသေအချာပါ...

**(၁) ကိုယ့်အချိန်အတော်များများကို
တီဗွီရှေ့မှာကုန်သုံးမိနေသလား**

(Spending most of your time in
front of the TV)

ကျွန်တော်တို့တွေဟာ ဆိုဖာလေး
ပေါ်ထိုင် တီဗွီကြည့်ရင်း နာရီတွေ အချိန်
တွေ သုံးဖြုန်းရတာ သဘောကျကြပါ
တယ်။ သက်သောင့်သက်သာရှိတဲ့ စိတ်
ခံစားမှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလို
လိုက် အကြိုက်ဆောင်မှုတစ်ခု ပြုလုပ်မိ
နေတယ်လို့ စာဖတ်သူ တွေးသင့်တယ်လို့
မယူဆဘူးလားဗျ။ အဲ့သလို အမြဲတစေ
တစ်နေရာတည်းထိုင်ပြီး ကိုယ်လက်လှုပ်
ရှားမှုနည်းစေ၊ ပြင်ပအခြားပတ်ဝန်းကျင်
ကို အရွေ့နည်းစေတဲ့ အမူအကျင့်ကြောင့်
အမျိုးမျိုးသော ကျန်းမာရေးပြဿနာဖြစ်
ရပ်များဆီရောက်ဖို့ ဦးတည်သွားနိုင်ပါ
တယ်။

**(၂) အအိပ်အနေနည်းခြင်း
(Barely sleeping)**

ကျွန်တော်တို့ အများစုက မိမိသွား
လာ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်တဲ့ ပမာဏနဲ့
အနားယူအိပ်စက်သော အချိန်ကာလ
မကိုက်ညီမလုံလောက်ကြတာ များပါ
တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အလုပ်
လုပ်ချိန်မှာ အလုပ်လုပ်မယ်၊ အလုပ်
ချိန်ပြင်ပမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်မယ်၊
လုပ်နိုင်သူလို့ တွေးထင်ကြတာကိုး။ ည
ဘက် အိပ်ချင်တဲ့အချိန်မှ အိပ်မယ့်သူများ
နံနက်ခင်း အိပ်ရာကအထ နာရီအနည်း
ငယ်အတွင်း ဘယ်လိုခံစားရလဲ ပျော်ရွှင်
တက်ကြွမှု စိတ်အခြေအနေရှိလား အရင်
တွေးဆကြည့်ပါ။ အလုပ်လုပ်မယ် အိပ်
ချင်မှအိပ်မယ် နောက်တစ်နေ့ အလုပ်သွား
မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ အချိန်ကာလကြာရှည်
မမြဲဘူးဆိုတာ စာဖတ်သူ တွေ ပါလိမ့်
မယ်။ ဒါက စာဖတ်သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို အားအင်ပြည့်အောင် ဖြည့်ဆည်းဖို့

လိုအပ်နေတယ်လို့ ပြဆိုပါတယ်။

**(၃) အသုံးအစွဲလက်လွန်ခြင်း
(Overspending)**

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဈေးဝယ်
ထွက်ပြီး ပိုက်ဆံအတော်များများ သုံးစွဲမိ
တဲ့ အတွေ့အကြုံ စာဖတ်သူမှာ ရှိမယ်ဆို
တာ အသေအချာ ပြောနိုင်ပါတယ်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ လိုအပ်လို့ ဝယ်တာပဲ
အဆင်ပြေတယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်
လား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ငွေ၊ ထွက်
ငွေ၊ စုဆောင်းငွေ၊ ပေးရန်ရှိ၊ ရရန်ရှိတွေ
တွက်ချက်ရချိန်မှာ ပိုက်ဆံတွေ အလွန်
အကျွံ သုံးစွဲမိတဲ့အတွက်ကြောင့် စိတ်ဖိ
အားတွေရမှာတော့ အသေအချာပါ။ အဲ့ဒီ
စိတ်ကြောင့် နဂိုမူလ မရှိသေးသော ကျန်း
မာရေးဆိုင်ရာ ရောဂါသစ် တိုးပွားစေရေး
ဖြစ်လာပါရော။

**(၄) နေလောင်ကာလိမ်းဆေးသုံးဖို့မေ့ခြင်း
(Forgetting sunscreen)**

နေရောင်ခြည်မှ UV A တွေ UV
B တွေ တရားလွန်မရဖို့ အကာအကွယ်
မပါဘဲ အိမ်အပြင်ကို ခြေလှမ်းအစပြု
ခြင်းသည် နေရောင်ခြည်ကြောင့် အရေ
ပြားပျက်စီးကြောင်းကို ထင်သာမြင်သာ
ရှိစေပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
အရေပြားဆဲလ်တွေ ပျက်ယွင်းလာလေ
အသက်အရွယ် ကြီးရင့်မှုနှုန်း မြင့်လေဆို
တာ နေရောင်ခြည်ထဲက ရောင်ခြည်များ
ကြောင့်လို့ ဆိုလိုချင်တာပါ။

**(၅) သရောကြိုက်နစ်သက်လွန်းခြင်း
(Love affair with junk food)**

ကျွန်တော်တို့အားလုံးလိုလို အလေ့
အကျင့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲမသိုး
မသန့် အပြစ်ရှိကြသလိုပဲဗျာ။ သည်
အစားအစာက အဆီများတယ်၊ အငန်

ကဲတယ်။ အချို့ပိုလွန်းတယ်လို့ အတွန့်တက် မပြောနိုင်ကြသလို အဲသည်ကနေ ကျန်းမာရေးအတွက် ဘာဆိုးကျိုးတွေ ကပ်ပါလာသလဲဆိုတာ သတိမပြုမိကြပါဘူး။ စာဖတ်သူတို့အနေနဲ့ အလေ့အကျင့်ကို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ချင်ရင် ရလွယ်ပေါများသယောင် ထင်ရသော အရံသင့်စား မုန့်ပဲသွားရေစာတွေ အစား အိမ်လုပ်မုန့်လေးတွေ၊ အသီးအနှံနှင့် အရွက်သုပ်လေးတွေလိုမျိုး ရွေးချယ်စရာ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပြင်ဆင်စားသောက်သင့်ပါတယ်။

(၆) ရေဓာတ်ပြည့်ပေးဖို့မေ့လျော့ခြင်း (Forgetting to hydrate)

ရေကို လုံလောက်စွာမသောက်ခြင်းကြောင့် ရေဓာတ်ကုန်ခမ်းခြင်း၊ အာရုံစူးစိုက်မှု လျော့ပါးခြင်း၊ အစာမကြေဖြစ်ခြင်းနှင့် မကြာခဏ ခေါင်းကိုက်ခြင်းတို့လို ကျန်းမာရေး ပြဿနာများ အများအပြား ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါတယ်။ နေ့တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံးတော့ ရေ (၆) ခွက်ကနေ (၈) ခွက်သောက်သင့်ပြီး ဖြစ်နိုင်ရင် သည့်ထက် ပိုသောက်လို့ရပါတယ်ခင်ဗျ။ ဥပမာ နံနက်အိပ်ရာထ ရေ (၂) ခွက်၊ အစာမစားခင် နာရီဝက်ကြိုပြီး ရေ (၁) ခွက်၊ ရေမချိုးခင် ရေ (၁) ခွက်၊ ညအိပ်ကားနီး ရေ (၁) ခွက်။

(၇) နံနက်စာမစားခြင်း

(Not having breakfast)

အလုပ်ကို စောစောစီးစီး သွားရမှာ၊ သွားရေးလာရေး အခက်အခဲတွေ့မှာ စသည့်ကြောင့်ကြမှုတို့ကြောင့် နံနက်စာအဆာပြေတစ်ခုခုကိုတောင် မစားလိုက်တဲ့ အလေ့အထကို ချိုးဖျက်ဖို့လိုပါတယ်။ သည်အလေ့အကျင့်ဟာ နောက်ထပ်စားမည့် အစားအစာ မစားသောက်ခင် ရလွယ်စားလွယ်သော ကျန်းမာရေးနဲ့မညီသည့် သွားရေစာတွေ စားလွယ်ဖို့ ဖန်တီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခပ်စောစောလေး အိပ်ရာထ သို့မဟုတ် ညမအိပ်ခင်လေးမှာ နံနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်ထားရပါမယ်။

(၈) တချိန်လုံးကြောင့်ကြစိတ်ဝင်နေခြင်း

(Staying stressed all the time)

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ် Stress က သိသိသာသာကော မသိမသာကော ကျွန်တော်တို့ကို အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိပါတယ်။ သည်စိတ်ရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုများကို ခံစားမိ သတိပြုမိတယ်ဆိုပါက ဘယ်လိုရှင်းထုတ်ပစ်ရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ နည်းလမ်းရှာသင့်တာပေါ့လေ မဟုတ်ဘူးလား။

Alex Aung

Ref: 8 Bad Habits that Damage Your Health by Wellnessbin

ရေကို လုံလောက်စွာ
မသောက်ခြင်းကြောင့်
ရေဓာတ်ကုန်ခမ်းခြင်း၊
အာရုံစူးစိုက်မှု လျော့ပါးခြင်း၊
အစာမကြေဖြစ်ခြင်းနှင့်
မကြာခဏ
ခေါင်းကိုက်ခြင်းတို့လို
ကျန်းမာရေး ပြဿနာများ
အများအပြား
ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါတယ် ...